

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo 2.

neděle 10.6.2012

neděle

FABRIKA SVITAVY

ÚVODNÍK

Včerejším dnem jsme všichni propluli bez úhony (fyzické a snad i duševní). Možná jen Neklan.cz se některým vloudil do snů... My v redakci čerpáme ze zásob sil, které jsme si přivezli z domova a vy ostatní jste jistě plní nové energie, nasáté z prostředí Dětské scény. A tak můžeme všichni směle vykročit do dalšího dne!

Doufáme, že jste již stačili alespoň zčásti prozkoumat krásy Svitav a seznámit se s prostory, ve kterých probíhá Dětská scéna (zejména prostory Fabriky). Jejich znalost se vám, kromě jiného, bude hodit při hledání svitavských přehlídkových cachek. Někteří z vás se do této navýsost zábavné a dobrodružné hry již zapojili a vděčíme vám za vytvoření krátkého! textu otištěného na zadní straně našeho deníku. Záměrně píšeme za slovem krátkého vykřičník, neboť odvážlivců, kteří se po stopách cachek vydali, nebylo mnoho. A tak apelujeme i na vás ostatní, kteří rádi pátráte, chtěli byste přispět do dalšího příběhu a odněst si za to upomínkovou cachku, pusťte se do hledání! Lovu cachek zdar!

Dnes se odpoledne rozloučíme s přehlídkou dětských recitátorů a s ní i se všemi jejími účastníky. Přehlídce se ve Svitavách vyloženě líbí, letos dokonce dostala nové prostory, a doufáme, že si pobyt užili i samotní recitátoři. Shledáme se zase za rok a nyní již přejeme šťastnou cestu!

Dost ale bylo loučení. Jedeme dále, máme ještě mnohé před sebou! Dnes je sice neděle a v neděli se podle starého dobrého přísloví nedělá, ale nikdo z nás jistě lenošit nebude. Čekají nás dílny, semináře a divadelní představení.

Pokud najdete chvilku času, doporučuji vám nezůstávat pouze u přečtení úvodníku, ale zalistovat Deníkem i dále. Můžete si přečíst rozhovor s autorem knih pro děti Davidem Laňkou (úryvek z jeho knihy jste si mohli přečíst včera v rubrice Čtení na dobrou noc). Dále se dozvíte, jak lektori a děti hodnotili včerejší divadelní představení nebo můžete prostřednictvím Deníku nahlédnout do dílny recitátorů 3. kategorie a semináře Si.

Máme tedy o náplň dne postaráno až do večera. Tím to ale ještě nekončí. Na místním náměstí ve večerních hodinách zahraje k tanci (můžete rozhybat své tělo v rytmech ska a reggae) a poslechu kapela Fast Food Orchestra. A komu se tam chtít nebude, může zajít do farní stodoly! A komu ani to není po chuti, tak zalézt do postele a spát (méněno zcela vážně jako vtip - jen si to tu pořádně užijte)!

Večer je ale ještě daleko, a tak vám prozatím přejeme pěkný nedělní den!

Andrea Pavlíčková

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLEN RECITÁTORŮ 3. KATEGORIE

V odpolední dílně recitátorů 3. kategorie se sešlo 17 námořníků. I já jsem se stal námořníkem, takže ve výsledku se na palubě lodi objevilo 18 mořeplavců. Naším úkolem bylo tiše přelout oceán a nevzbudit tak pozornost obludy, kterou jsme si pojmenovali jako mořského červotoče. Ten v případě hluku pohotově zareagoval, vrhl se na naši loď a sežral nám část lodi. Postupně jsme se tísnil na čím dál tím menší palubě, neboť tiše to fakt nešlo. Židle, ze kterých bylo naše plavidlo sestrojeno, totiž nebetyčně drze vrzaly, skřípaly, rachtaly a jinak se zvukově projevovaly. Nicméně jsme se přes všechna úskalí dopravili až na neznámý ostrov. O tom nám lektorky prozradily, že se jmenuje Vocabularia.

Tento neznámý ostrov jsme podrobili zkoumání. Nejdřív jen slovně a později i zakreslováním na velký balicí papír jsme pevninu zabydleli vším možným. A tak se po ostrově začala prohánět divoká prasata, drak střelil poklad v jeskyni, divoši si postavili své chýše a dobyvatelé si zbudovali svou osadu na protilehlé straně ostrova. Pláže, hory, řeka, prales, nic nechybělo k dokonalé představení právě objeveného ostrova.

Seminaristé pak měli ve skupinkách za úkol vytvořit výjev, který se odehrával na konkrétním místě ostrova. Přihlížející měli ono místo identifikovat a nalézt na mapě ostrova. Tak se celý ostrov stal pro nás ještě bližším, jako průzkumníci jsme na něm zažili dobrodružství, která by se nám jinak zažít nepoštěstilo. Já osobně jsem byl bělochem, který se ocitl ve spárech domorodců, kteří se už už chystali sežrat mě málem za živá. Naštěstí proces oživení fotografie byl opět zastaven ustalovačem tlesknutím lektorek. Jiní se účastnili lovu divočáků, na další zaútočil kočkodlak a ještě jiní objevili písmenkový poklad.

Nevím, jak by celý vývoj dílny lektorky řešily, kdybychom písmenkový poklad neobjevili, ale bádát nad tím není mým úkolem. Podstatné je, že písmenkový poklad jsme objevili a to bylo moc dobře, neboť další aktivita souvisela právě s písmenkami, s jejich shluky do pro nás neznámých slov a vět. A jako vědci jsme se ponořili do překladu starého pradávného textu neznámé zaniklé civilizace. A že to nebyl úkol lehký, je nasnadě. S překladem textu jsme si lámali všichni poctivě hlavu. Překladem textu se obohatila knihovna etnografického ústavu o oslavnou píseň neznámého boha, o text podávající zprávu o zaniklé kultuře nově příchozí civilizaci a dokonce i o jakési dramatické texty dialogického charakteru zachycující dramatické situace.

Původní texty jsme si navzájem přečetli s intonačním záměrem, který se prostřednictvím překladu vyjasnil. Pro jistotu a taky kvůli tomu, že jsme byli zvědaví, jsme si přečetli i jednotlivé překlady. To, že jsme se u toho dosyta nasmáli, je samozřejmé, protože hravost, se kterou jsme do jednotlivých aktivit šli, byla zárukou dobré zábavy.

Jestli lektorky včera neměly dost příležitosti zjistit, jaký jsou recitátoři 3. kategorie kolektiv, tak dnes už to určitě vědí. Ani ptát jsem se jich na to nemusel, protože odpověď by byla: Skvělý.

Vojtěch Maděryč

ZAPSALI JSME...

... Z BESEDY LEKTORSKÉHO SBORU
S RECITÁTORY 4. KATEGORIE

Nejen, že jsem včera přišla pozdě na diskusní klub pro doprovod recitátorů, ale i tentokrát jsem nepřišla úplně včas. Nejdříve jsem cestou z Fabriky do muzea ztratila tužku. Tu mi ochotně zapůjčili. Pak jsem mírně zabloudila, ale potkala jsem kamarádky ze školy, které vrátily mé cestě správný směr. A když už jsem byla v muzeu, ukázalo se, že nemám svoji oranžovou cedulku a tudíž nemám šanci postoupit dále. Nakonec zabrala grimasa „žena v nouzi“ a slzy zoufalství na krajíčku. Na místo besedy lektorského sboru s recitátory jsem dorazila právě ve chvíli, kdy byl vysvětlován princip rozhovoru s dvojicí lektorů. Na poslední chvíli.

Vzápětí mi došlo, že jsem sama sebe tak trochu nechtě „dohnala“. Jako doprovázející učitel chci se svojí svěřenyní obejít všechny tři skupiny a dozvědět se co nejvíce o jejím dnešním výkonu. Jenomže jako redaktorka chci co nejvíce poznat způsob komunikace dnešních dvojic lektorů s recitátory a zjistit, zda použijí vždy stejný model rozhovoru o výkonu u každého z nich a nebo jej mění podle projevené individuality přednašeče. Jinak řečeno jako učitelka chci co nejdéle setrvat na jednom místě a jako redaktorka co nejvíce „kolovat“. Nepovedlo se mi zcela ani jedno.

Dvojice tentokrát pracovaly ve složení:

Jaroslav P. a Jana F., Jakub D. a Eliška V., František O. a Zuzana J.

Nejdříve jsme zaměřily ke dvojici Jaroslav P. a Jana F. a staly se svědky celkem 6 povídaní – (P. Nikl, Záhadná pohádka – recitoval M. Šembera z Havířova, V. Klimáček, Zločin v šatníku – recitoval D. Skříčka z Kroměříže, Radůza, Čáp nejní kondor – recitovala V. Tomečková ze Strážnice, J. Svěrák, Kuky se vrací – recitoval D. Mareček z Olomouce, D. Charms, Příhoda na ulici – recitovala K. Barochová z Nového Strašecí, T. Bisson, Stiskni Ann – recitoval J. Hájek z Prahy 7). Jaroslav s Janou začínali rozhovor pochvalou a pak teprve popisovali obtíže a nedokonalosti. Uváděli konkrétní příklady na podporu svých názorů a přiznali i to, že se ne vždy všichni lektoři názorově shodli. Několikrát zobecnili – když např. mluvili o tom, že velká část recitátorů 4. kategorie se schovávala za ještě „dětský“ způsob přednesu, za vykreslení detailů textu, co nejpřesnější hlasové zvládnutí jednotlivých postav v textu apod. Atmosféra byla příjemná, lektoři mluvili adresně s přednašečem, ale obraceli se i k naslouchajícím sedícím v poměrně širokém kruhu. Snažili se je vybízet k vyjádření vlastních názorů, ale to se příliš nedařilo, posluchači zpravidla mlčeli. Tu a tam se k debatě přidali učitelé či rodiče.

František O. a Zuzana J. byli nejhlasitější dvojicí. Zde jsme se něco dozvěděly o třech vystoupeních (I. Kraus, Sestra hraje divadlo – recitovala K. Kolářová ze Starého Hradiště, T. Klus, Nina – recitovala S. Bouzková z Hořic a D. Charms – Příhoda na ulici). I Zuzana a František začínali své rozhovory chválou a nebáli se pojmenovávat nedostatky. Zuzana často svůj názor podpořila až vášnivými metodickými poznámkami vstoj, což se mi dvojnásob líbilo. Užívala jsem si její zaujetí společnou věcí a navíc – řečené se lépe pamatuje, když je provázeno akcí (alespoň u mne to tak je). Aby se zorientovali v tom, jak a proč si recitátor text vybral, pokládali výzvu typu: „Řekni mi, prosím, cokoliv o tvém textu...“ Ale ani jim se nepodařilo příliš zapojit další posluchače do rozhovoru.

Eliška V. a Jakub D. na povídaní šli zešířena. U nich jsme se staly svědky dvou povídaní (I. Kraus, Sestra hraje divadlo v podání K. Kolářové a J. Seifert, Okarána, recitovala J. Dudová, Praha 4). Jejich snaha dopátrat se motivů a významů v textech byla provázena celou řadou konkrétních (i abstraktnějších) otázek. Protože se ale některým recitátorům moc mluvit nechťelo a oni je rozmluvit chtěli, byl tento způsob náročný na čas. Moc mě bavilo je poslouchat a přemýšlet nad tím, kam přesně směřují. Hodně jsem se dozvěděla. Navíc Jakub D. se stal součástí nádherné kompozice společně s obrazem, který visel nad jeho hlavou. Jako by ten zamyšlený pán s dlouhým vousem, který sedí u okna, byl jeho starší podobou...

U sobotní besedy s recitátory 4. kategorie jsem si uvědomila znovu, jak je potřebné a přitom obtížné o recitovaných textech s přednašeči mluvit a neustále se pít i po změnách, ke kterým dochází v době, kdy už je text vlastně dávno hotov a výkon jen „zraje“ (a nebo už „přezrává“). Že je to proces, který nikdy nekončí a že i už odložený text si v mysli recitátora nadále žije vlastním životem. Za to všem zúčastněným děkuji.

Iva Dvořáková

VČERA JSME VIDĚLI...

RECITÁTORY 4. KATEGORIE

Michaela Palaščíková

Miloš Benedikt

Kamila Kolářová

VČERA JSME VIDĚLI...

... RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Vojtěch Palm

Veronika Tomečková

Jiří Pokorný

CO SE VČERA SE NEVEŠLO

NA SLOVÍČKO S...

JÁ SE SNAŽÍM MÍT NĚJAKOU PŘEDSTAVU A VĚTŠINOU TO JDE SAMO

... S HUGEM HRONEM, RECITÁTOREM 3. KATEGORIE

Co se snažíš předat textem I. Vyskočila Zápas s držadlem, který jsi recitoval dneska, jakou myšlenku?

No, tím mým textem, nevím, je tam hodně humoru, někdy teda skrytého, ale co se tím lidem snažím dát, sám úplně asi nedovedu popsat, ale prostě...

...že každý si z toho vezme něco...

...něco svýho, jo. Ale recitace mě hodně baví, a i když je někdy něco co mě nebaví, tak se to zase vykompenzuje něčím, co je báječný.

A co je báječný?

No, báječných je spousta věcí. Když se ten text můžu naučit a říct ho před někým a tomu dotyčnému fakt se mu to líbí a pochválí mě za to. Vůbec, že umím něco jinýho, co třeba spolužáci neumí.

No, a co na to říkají spolužáci, že recituješ a že se věnuješ divadlu?

Většina teda jako v první řadě řekne, že by nebyli schopni se naučit takový dlouhý text, ale já si myslím, že to fakt není nějaký velký problém.

A jak se učíš texty?

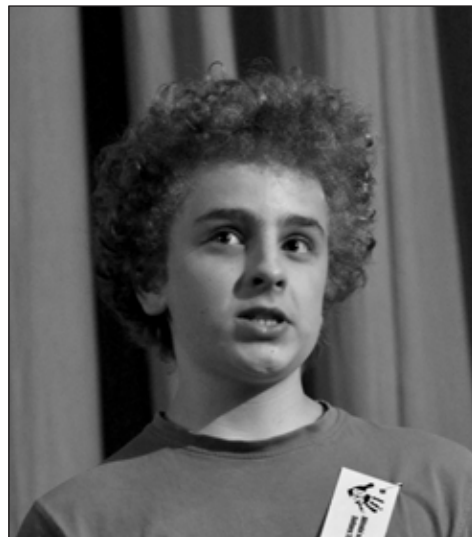
Já si ho vždycky několikrát přečtu a pak se snažím učit se ho po větách, pak si ho prostě vezmu a snažím se to říkat, jak si to pamatuju, třeba aji ze zkoušek. Nebo si to čtu z toho papíru a už si to jako zkoušíme.

A když ho říkáš tak na co myslíš, myslíš na ten text, na ty písmenka a slova, nebo máš něco jiného, nějakou představu?

Já se snažím mít nějakou představu a většinou to jde samo, když třeba říkám začátek textu: Nádražíčko se jmenuje Habřiny, tak úplně vidím to nádraží, jak je tam ten název Habřiny a jak vstupuju do čekárny a najednou tam vidím, jak prostě z tý zdi trčí držadlo..

A čím bys chtěl být, Hugo, až budeš dospělý?

V podstatě jsem na základní škole – základní vzdělání, ale už chodím vlastně na gympl. Chtěl bych pak pokračovat na gymnasiu jako střední škole, říkám si, že je to pak větší rozhled, ale teda o svojí budoucnosti nemám absolutně žádnou představu. Hodně by mě bavilo, kdybych šel třeba na JAMU, DAMU, věnoval se fakt tomu divadlu a přednesu na profesionální úrovni, ale zase na druhý straně by

mě bavilo klidně jít na nějakou vysokou školu, já nevím, třeba právnickou, ekonomickou, na doktora, to by mě taky jako bavilo. O svojí budoucnosti fakt ještě nemám jasno.

Máš nějakou knížku, co máš rád, co bys ostatním doporučil?

Já jsem zrovna včera jenom tak vybral z knihovny knihu od Radúzy Čáp není kondor, ta mě strašně zaujala, dočetl jsem jí celou za jeden den, můžu doporučit, je skvělá. Pak teda mám oblíbenou od Mikaëla Olliviera Život k sežrání, ta mě taky děsně baví. Hodně od Roberta Fulghuma jsou skvělé knihy, od toho mám texty k recitaci. Většinou lektorka mi dá v dramátku nějakou knížku a je fakt dobrá.

Tereza Vyníjalová, redakčně kráceno

NA SLOVÍČKO S...

BYL TO MASAKR, TAKOVÁ VÝZVA

... S MATĚJEM ŠUMBEROU, RECITÁTOREM 4. KATEGORIE

Matěji, ty jsi dneska šel jak první, jak se ti recitoval text Záhadná pohádka Petra Nikla?

Super to bylo, super zážitek, po té době, co na tom pracuju, takové hezké zakončení, taková derniéra.

Už to nebudeš říkat ten text?

Už ne, už začneme pracovat na něčem novém, tak jsem si to alespoň užil nakonec.

A jak dlouho jsi s tím textem žil?

Hodně dlouho, tak dva roky třeba. Minulý rok jsem ho měl jako druhý text, to byl nic moc, ale teď jsme na něm začali pracovat a udělali jsme z něho první text.

A jakým způsobem jste na tomhle textu pracovali?

Různě jsem měnil intonaci a hlasitost, byla to pro mě taková hra, v podstatě nikdy to není stejné.

Takže svou interpretaci měníš podle nálady?

Jojo.

A o čem pro tebe ta básnička je?

My jsme v ní našli takový příběh, že chci něco vyprávět a používám plno úžasných přirovnání a metafor a publikum to nechápe, tak to graduju, graduju a potom se naštvu, že to nikdo nechápe.

A když tak říkáš ty úžasné metafory tak co ti běží hlavou?

Já jsem v podstatě tam, v tom údolí, já to všechno vidím.

To musí být i docela náročné si zapamatovat takový text.

Já to říkám různě, někdy to přeházím, jak mi to vyjde, je to takový variabilní text.

A jak jsi k tomu textu přišel, kdo ti ho vybral?

Já jsem si ho vybral sám. Já jsem ještě rok předtím recitoval taky od Nikla nějaké pohádky a zjistil jsem, že se mi to fakt strašně líbí, tak jsem si vzal tohle, to byl takový masakr, taková výzva.

Ty jsi říkal, že jsi byl i minulý rok na nějaké přehlídce, zajímalo by mě, jak dlouho recituješ nebo jak dlouho se tomu věnuješ?

V podstatě už recituju od první třídy, osm roků a byla tam nějaká roční pauza a letos jsem poprvé na téhle přehlídce. Ve Svitavách jsem podruhé, byl jsem tu i minulý rok, ale jenom jako host se podívat a letos jsem se sem dostal. Je to takové kombo, no.

Co to znamená kombo?

Dva v jednom. Jako že jsem postoupil s recitací a zároveň jsme postoupili se souborem.

A co je pro tebe zajímavější, co tě víc baví, ta recitace a samostatná práce nebo hraní divadla s ostatními?

To se nedá posoudit, je to pokaždé něco jiného, když recituju, tak jsem sám za sebe, a když hrajeme divadlo, tak spolupracujeme dohromady.

A ještě poslední věc jsem se tě chtěla zeptat, tak by mě zajímalo, jestli chceš a jakou knihu bys doporučil ostatním?

Tak já jako zrovna v poslední době nejsem

vzorný čtenář, což mě mrzí. Já musím mít dobrou knížku, aby mě to chytlo a abych ji přečetl celou. Teď čtu Vinettoua, dostal jsem chuť na nějaký western.

NA SLOVÍČKO S...

PŘIPADALO MI TO FAKT SRANDOVNÍ, TAK JSEM SI ŘÍKALA, TO BYCH MOHLA ZKUSIT

ROZHOVOR S KATEŘINOU BAROCHOVOU, RECITÁTKOU 4. KATEGORIE

Katko, máš to za sebou, ráda bych se tě zeptala, jak se ti recitovalo, v tom prostoru a vůbec v té atmosféře, jaká tady panovala...

Recitovalo se mi výborně, až na to, že tam je strašná ozvěna. Když recituju, tak já vlastně slyším i sebe, což mě trošičku vadilo, ale jinak bylo super publikum a super diváci a bylo to fajn. Myslím, že se mi to docela povedlo.

A jak se ti tady líbí – ve Svitavách a i celkově, jak hodnotíš přehlídku?

Já jsem zatím neměla moc čas projít si Svitavy, ale určitě se půjdu podívat. Jinak ta přehlídka se mi moc líbí, jenom mi trošičku vadí, že je to takový nepraktický, že je všechno rozmístěno různě po Svitavách, že třeba spíme jinde a tak. Ale jinak mi to tady vyhovuje a líbí se mi to tu.

A byla jsi už někdy na takové celostátní přehlídce?

Byla jsem před dvěma lety v Uherském Hradišti. Myslím si, že tady je to možná lepší v tom, že v tom Uherském Hradišti byly dva sály, pak se ten program kryl, bylo to tam rozdělený na dvě skupiny. Tady mají všichni příležitost poslechnout si každého, což si myslím, že je docela fajn. Tak já hlavně ráda jezdím na přehlídky, protože to chci říct těm divákům a pak jsem ráda, když jsou rozborový semináře, když si můžu poslechnout, co dělám za chyby a že mi poradí něco víc, co třeba dělám blbě.

Baví tě to – koukat tři hodiny na recitaci, je to docela náročné, ne?

No, baví mě, když jsou nějaký výborný texty, tak mě to vždycky chytne a ráda to poslouchám, ale nesmí to být nějak moc nudný.

A jak dlouho se věnuješ recitaci?

Já recituju od třetí třídy s tím, že jsem vlastně byla ve škole a tam jsem se přihlásila do školního kola. A paní Dvořáková mně nabídl, jestli bych nechtěla chodit do dramataku. Protože můj brácha tam vlastně chodil k ní, takže on taky recitoval a hrál divadlo.

A co tě na tom baví, na dramataku a i na té recitaci?

Já mám ráda divadlo, takže když děláme nějaký představení, tak mě baví hrát ty divadla a seznamovat se s těmi diváky a takhle mě baví i jezdit na ty soutěže, kde se seznamuju s cizími recitátory a tam vlastně něco třeba pochyťm. A recitovat mě samozřejmě baví, i když víc mě možná baví hrát divadlo, ale taky moc ráda recituju. Mě na tom nejvíce baví hlavně, když mám nějaký super text tak mě baví to říct těm divákům, aby i oni si poslechli ten text a aby je to zaujalo.

A co to podle tebe je super text?

Já si myslím, že to jen ten text, kterej mě zaujme jako první, ke kterému mám nejbližší a je jedno, jestli to bude smutný nebo veselý. Protože já mám teďkom dva texty, smutnej i veselej a oba dva mě prostě baví. Ale musím k tomu mít nějaký cit a musí mě to bavit to říkat.

A v čem tě zaujal nebo v čem je ti blízký Charms, kterého jsi tady dneska recitovala?

Já jsem první měla Krále duchů, což je smutné, tak jsem si říkala, že by to chtělo druhý text nějaký veselý. Pak jsem si nějak prohlížela básničky a přišla jsem na toho Charmse. Přečetla jsem si ho a nejdřív mi to připadalo jako taková hovadina a takový fakt srandovní, tak to jsem si říkala, to bych mohla zkusit. A vyšlo to.

Chtěla bych se nakonec zeptat, jestli chceš a co a jakou knížku bys všem doporučila, co by si všichni měli přečíst a popřípadě, u jaké knížky bys řekla: tohle nikdo nečtěte, to nestojí za to.

To nejhorší mě nenapadá, ale já jsem teď přečetla knížku, která je taková fantastická, prostě nadpřirozený bytosti tam jsou a jmenovalo se to Rondo. Ta knížka se mi jakože líbila a bylo to vlastně o takový holčičce, která poznává nadpřirozený svět a chtěla by se do něj někdy podívat. Tak si myslím, že každý, kdo má rád takový ty nadpřirozený bytosti, tak by si určitě měl přečíst tuhle knížku.

Tereza Vyvijalová, redakčně kráceno

VČERA JSME VIDĚLI...

... RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Julie Dudová

Jáchym Hájek

Sára Bouzková

NA VÝZVĚDÁCH U...

... LEKTORSKÉHO SBORU PRO RECITÁTORŮ

Jaká kniha byla pro tebe v dětství nepostradatelná a proč?

V jednom období – tak kolem pátého roku – pro mne byla nepostradatelnou kniha (upřímně řečeno dosti pochybné estetické kvality) *Žabák Jarda*. (Kdyby to někdo hledal v knihovně – autorka: Běla Součková, rok vydání 1946.) Pamatuju si, že jsem po tátovi chtěl, aby mně *Žabáka Jardu* četl pořád dokola a některý večer i několikrát za sebou. Byla to obrázková kniha s jednou až dvěma větami na každé dvojstránce, tak se to dalo přečíst i několikrát za sebou. (Táta byl hrdina, že tohle období ve zdraví přežil.) *Žabák Jarda* byl samozřejmě hrdina, protože v plaveckých závodech přeplaval rybník jako první, i když mu v jednu chvíli krvelačná štika málem ukousla nohu, ale zaplaťpámbu neuspěla, protože Jarda byl fikaný a zásadně, i do vody, nosil galoše. Mimochodem – ten obrázek s vyceněnými štíci zuby mě fascinoval – děsně jsem se ho bál, a o to víc jsem si ho musel pořád prohlížet.

odpovídal Jaroslav Provazník

Co ty a detektivky?

Ve třinácti jsem napsala první – a poslední.

odpovídala Zuzana Jirsová

Jaké knížky jako zdravotní klaun můžeš doporučit pacientům?

Doporučení:

1. Agitační: kniha p o zdravotních klaunech od Garyho Edwardse (uložena v obsahu „koše plného humoru“)
2. Diagnostické: jakoukoliv knihu poezie vybranou po osobním diagnostikování pacienta
3. Osobní: knihu, kterou by si pacient sám ze svého domova doporučil (osobně bych ji donesl)

odpovídal Jakub Doubrava

Která kniha tě rozhodně uspi? Proč?

V poslední době už bohužel každá, se kterou spočinu v posteli, křesle, vlaku, autobuse apod. Nejrychleji však usnu u Krtka ve městě (čtu synovi) nebo u RVP (čtu pouze sobě). Obojí mě uvede do stavu blažené nevědomosti...

odpovídal František Oplatek

Máš ráda pověsti? Proč ano či proč ne? Jakou knihu pověstí jsi v poslední době četla?

Mám ráda pověsti, které se pojí s místem, které znám nebo poznávám. Každý kout, chalupa nebo mez ožívají a já třeba na cestě do hospody vím, že na téhle mezi umřel žid s koňmi, tady na té cestě našli svítící kost... Ta svítící kost je z humpoleckých pověstí, kterými se teď zabýváme v Nezávislém podšafnickém divadle, které zpracovává témata z Vysočiny, kde žijeme. Takže čtu pověsti z Humpolecka a Ledčecka.

odpovídala Jana Franková

Kterou knihu bys nejraději rituálně zapálila?

Každou, která se tváří, že je uměleckým počinem, ale ve skutečnosti je snůškou nevkusů a plytkosti. A to se týká literatury umělecké, pro děti i dospělé, i knih, které se tváří, že jsou metodickými pomůckami, například pro učitele dramatické výchovy. A to navzdory tomu, že jsem vychována tak, že chleba se nevyhazuje a knihy se nepálí.

odpovídala Eliška Vobrubová

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE S1

ENDELE, BENDELE, TAK I TAK, BUDEME SI SPOLU HRÁT

Tento seminář nabízí jeho účastnicím možnost vyzkoušet si, jak pracovat prostřednictvím prožitkového učení a dramatické výchovy s nejmladšími dětmi. A jelikož děti si mají především hrát, hrají si i účastnice semináře...

Hodiny co nevidět odbijí devátou hodinu a devatenáct mladých slečen, studentek středních pedagogických škol, sedí v místnosti, kde za nedlouho začne seminář jim určený- Endelee, bendelee, tak i tak, budeme si spolu hrát...

Právě když je z nedalekého náměstí slyšet devátý úder zvonu, opět přichází do třídy jeho lektorka Hanka Švejdomá (už se tady dnes pohybovala, aby si připravila materiály, které má pro seminaristky připravené). „Já si myslím, že můžeme začít, co říkáte?“ zahajuje Hanka první setkání. Studentky pokývují hlavou a Hanka se jim představuje: „K poslednímu dubnovému dnu jsem byla 32 let a 102 dní učitelkou mateřské školy“ a pokračuje ve výčtu svých aktivit, aby studentkám přiblížila svou práci a své zaměření. Už teď je jasné, že jim jistě bude mít co nabídnout a předá jim mnoho praktických zkušeností.

„Mluvit o práci v mateřské škole a nezkoušet ji na sobě, to nejde.“ uvádí lektorka již skutečně praktickou práci. Rovněma nohama tak seminaristky vstupují do víru rytmu, říkadel a pohybu. Těsně před tím, než se v kruhu přivítají krátkou říkačkou o tom, že mají dnes hrací den a pěkně si ho užijí, nasměrují své těžiště rozsvícením a zhasnutím svého těla. Aby bylo v semináři všem pospolu dobře, chytají se za ruce a zpívají si: „Spolu jsme se potkali, ruce jsme si podali, až se dáme dohromady, tak nám bude dobře tady...“ Většina říkadel a popěveků je doplněna různorodými jednoduchými gesty. Vznikají tak veselé pohybové-zvukové obrazy (pro mě o to veselější, a to myslím jen a jen v dobrém slova smyslu, že na místě dětí, kterým jsou hříčky určené, stojí dospělé slečny). „Endele, bendelee, tak i tak, budeme si spolu hrát. Na honičky, na pohádky, poletíme tam i zpátky, spojíme se dohromady, najdem si tu kamarády!“ a už Hana dává prostor pro zápis právě proběhlých aktivit. Seminaristky jistě ocenily podrobné vysvětlení všech činností doplněné o rady a zkušenosti z praxe.

„Tím jsme představili seminář. Teď je čas představit i samy sebe.“ Účastnice semináře se o sobě, kromě jména, navzájem dozvídají, odkud jsou, kam chodí do školy, jaké mají zkušenosti s dětmi a kam by rády v budoucnu směřovaly. Lektorka Hanka Švejdomá by totiž v dalších práci ráda vyšla ze skutečných potřeb seminaristek, z toho, co skutečně potřebují pro praxi.

Po krátké přestávce se seminaristky svěřují s tím, že se jim nechce mluvit na společné diskusi o představení. Hanka je uklidňuje a přichází s další, v tuto chvíli velice příhodnou říkačkou: „Už jsme tady, už jsme tady, třesou se nám hrůzou brady...“ na pokračování textu „...hoja, hoja, hoja, hoja, hoja, hoja, džunža“ se studentky ve dvojicích, zaháknuté za loket, točí prostorem a uvolněně se smějí. Byl to opravdu pěkný pohled- bylo milé dívat se na rozesmáté, hrající si studentky.

Ukázalo se, že jedna z účastnic semináře, Stáňa, má dnes svátek. Všichni jí zpívají narozeninovou píseň, a jelikož jejím přáním je zatančit si, všichni se pouští do společného tance doprovázeného písni Tančíme labadam...

Říkané pásmo, uzavírá říkadlo Harabury, hrabába, podrbej mi, prosím záda - A tak se seminaristky navzájem prosí a drbou a prosí a drbou...a usmívají se.

Endele, bendelee, zazvonil zvonec a milé dílny je pro dnešek konec...!

(A já odcházím s úsměvem, nejen na tváři, a nejraději bych vyběhla ven na trávu a hrála si a zpívala...)

Ještě před odchodem jsem ale ještě lektorce Hance Švejdomé, stejně jako ostatním lektorům, položila otázku týkající se čtenářství.

Čím ti kniha napoví, že tě pobaví?

Jako první se podívám na vydavatele knihy. Pak ji prolístuji, přečtu si některé odstavce, úryvky- zjistím, jakým jazykem je kniha psána. V poslední době při výběru kladu důraz také na hustotu textu, protože zrak mi neslouží jako dříve. Naposledy mě pobavily příběhy o Birlibánovi- ty už jsem dlouho neměla v ruce. A z beletrie pro dospělé mě v poslední době nepobavilo nic, protože čtu samé odborné publikace.

(odpovídala Hana Švejdomá, lektorka dílny S1)

Andrea Pavlíčková

NA VÝZVĚDÁCH U...

...LEKTOREK SEMINÁŘE R PRO DOSPĚLÉ,
NA KTERÉ VČERA NEZBYLO MÍSTO

Jaké knihy ti nedávají spát a proč?

Nedávají mi spát ty knihy, které čtu večer v posteli nebo i v metru (ani tam mi nedávají spát). Má-li to být z oblasti beletrie, jsou to knihy, které považuji za tak chytré, že mi kladou otázky a nutí mě myslet a můžou se číst pořád dokola. To je Tobías Lolness (Timothée de Fombelle), jsou to Holanovy Příběhy nebo poezie Jiřiny Haukové.

Je fajn, že máme kvalitní současné básníky, kteří píšou dětskou poezii. Momentálně mám na mysli Radka Malého, mám zálsuk na práci s knihou Listonoš vítr. Jestli mě něco nenechává spát, jsou to silné příběhy vyjádřené nápaditě a využívající jazyk naplno - to je klidně i případ Radka Malého. Jinak jsem vášnivá čtenářka severských autorů - Stieg Larsson mě kdysi opravdu spát nenechal. Píše přesně tak, že vás nechá celou kapitolu čekat na to, jak dopadne jiná rozehraná situace. Stříhá dějové linky tak, že jste napjatí vlastně v jednom kuse, a tuhle hru v literatuře miluju.

V posledních dnech mě nenechala spát kniha Lovce draků (Khaled Hosseini). Jde o konfrontaci zcela jiných světů současné Ameriky a někdejšího a nedávného Afghánistánu. Tohle by lidi měli číst, aby byli víc vnímaví ke kulturní odlišnosti, aby se snažili pochopit původ současného dění ve světě, aby si víc cenili toho, jak se máme dobře, i když si často stěžujeme. Hosseini promlouvá s citem pro slovo, realie, ve vyjadřování vnitřních myšlenek hlavních postav je velmi moderní - spát mě rozhodně nenechal.

odpovídala Gabriela Sittová

Jaké knihy ti nedávají spát a proč?

Mně se přečtené knihy potkávají v hlavě a některé tam zůstávají déle, některé se vytráčí, některé tam nejsou vpuštěné a některé tam jen udělají průvan. Už delší dobu tam hnízdí tři tituly: Cesta (Cormac McCarthy), Svůj vůz i pluh veď přes kosti mrtvých (Olga Tokarczuková), Kam zmizela Rebarbora (Iva Procházková) - přišly v tomto pořadí. Sedí na sobě a snáší mi v hlavě vejce a já nevím, co se z nich vylihně. Téma, které je spojuje, je obava o náš svět. A já se bojím, že jsem jen obyčejná slepice, co toho málo vyseděla a neumí létat. Ty knihy mně nastavují zrcadlo a já pořád nevím, co s tím... A tak nad tím přemýšlím hlavně v noci nebo když jsem sama...

odpovídala Jana Machalíková

VČERA JSME VIDĚLI...

... NAVŠTIVTE MÁCHŮV KRAJ!

CO DEN DAL

ALENA EXNAROVÁ

PRVNÍ BLOK PŘEHLÍDKY

Sobotní blok představení zahájil soubor **kuk! ZUŠ Štítného, Praha 3**. Ve své inscenaci nazvané *Navštivte Máchův kraj!* vychází volně z místních pověstí o Petrovském a o svatě Starostě, které se snažil propojit společným rámcem. Dopoledne vystupoval ve Farní stodole před téměř prázdným hledištěm, ale přesto si dokázal zachovat pozitiva inscenace, která jsme měli možnost vidět odpoledne ve Fabrice před plným hledištěm, které nešetřilo potleskem. Při diskusi v porotě jsme ocenili především skutečnost, že přes široké věkové rozpětí dětí jsme viděli kompaktní celek, v němž byly děti přirozené, stále při věci a zvládaly jednoduchou stylizaci postav a mírnou nadsázku. Hodně jim pomáhal i živý hudební doprovod (akordeon – Jana Štrbová), který nebyl jen pouhým doprovodem, ale vedl děti k akci. Radost ze hry se přenášela do hlediště.

Poněkud problematickým se nám jevil rámec, který měl spojit obě pověsti v celek, a také jsme se neshodli zcela jednoznačně v názoru, která z obou pověstí působí přesvědčivěji. Je to použitím různého přístupu a výrazových prostředků. První pověst o Petrovském je traktováním „kramářské písně živými obrazy“ – výrazně stylizovanými a zpomalenými pohyby herců, s čímž výborně koresponduje výběr hudby evokující flašinet. Je tak volbou prostředků čistší a spíše tradičnější. Druhá pověst o svatě Starostě je více propojením pověsti se současností – jak tematicky, tak i použitím prostředků (například vrácení smýčky omylem puštěné sekvence, honička myšlenek v hlavě Starosty...), až ke konečnému „genderovému“ a „politickému“ vyznění příběhu (Starostin otec je ukřižován, protože ji chtěl prodat a ona se stává starostou). Tento příběh pak více koresponduje se zvoleným ryze současným rámcem, kterým je agentura lákající turisty do Máchova kraje (i když souvislosti s Máchovým krajem až tolik nezazní) a takové agentury dokážou využívat pro prodej svých produktů všemožných prostředků. V obou věřejších představeních pak došlo k tomu, že po vyvrcholení první pověsti se poněkud rozvolnil temporytmus celku a znovu byl nahozen až v okamžiku, kdy jsou nabídnuty tři možné varianty závěru. Takže i proto ta diskuse o vybudování celku.

Při povídání s vedoucí souboru Ivanou Sobkovou jsme se dozvěděli, že pověstmi se zabývali při letním soustředění, na němž se spojilo několik ročníků ZUŠ (proto to široké věkové rozpětí), děti pracovaly ve dvou skupinách na pověstech, které si samy vybraly, a teprve později začali všichni společně hledat rámec, který by je spojil. Proto jsme si nejspíš nejvíce kladli otázky týkající se tohoto propojení. Ale také jsme se dozvěděli, že jim v druhé pověsti chyběli čtyři kluci. Přesto si s tím poradili tak, že jsme viděli kvalitní a radostná představení.

Soubor **Horní-Dolní, ZŠ Sloupnice** nebyl rozhodně v záviděníhodné situaci, když hrál po souboru **kuk!**. Vzhledem k tomu, že jsou v souboru samé dívky a jeden chlapec, je pro inscenaci **Kocourkov** zvolen klíč, kdy jsme

vedení do situace, že muže si pro jejich chytrost odvedl císař a nechal zde jenom purkmistra. Ten přichází na nápad, že budou ženy předstírat hloupost, aby nebyly rovněž odvedeny. Jenže pak už se s tímto nastavením nepracuje – konání žen nesleduje nikdo, komu by měly hloupost předstírat a tak si klademe otázku, jestli tedy bez mužů skutečně nezhlouply. Pokus podívat se na Kocourkov přes ženy je jistě zajímavý a ocenění hodný, ale bohužel se nepodařilo jej dotáhnout. Záměru nepomáhaly ani zvolené prostředky – látky, s nimiž se pracuje, už svou podstatou vše lyrizují, vedou více ke snaze znázornit situaci pohybem, než k důrazu na její vtip a pointu. Hezký byl obraz, kdy dívky odkládají látky na hromadu s tím, že odkládají rozum. Ale pak je hromada opět rozebrána a nevíme proč. K lyrizaci celku přispívá také zvolená hudba, která je hrána živě na klavír (Jana Sychrová), a to technicky nesporně kvalitně, ale postrádá divadelnost a celek tak působí více jako pásmo s písničkami (za zpěv je třeba děti pochválit), než jako divadelní inscenace. Lyriku poněkud naruší pouze situace s krávou, jejíž představitelka v boxerských rukavicích vnáší do hry přece jen vtip a oživení tím, jak jedná a má z toho viditelnou radost.

Při povídání s vedoucí souboru Evou Sychrovou se členové poroty dozvěděli, že chtěli se souborem zahrát příběhy co nejpřesněji tak, jak jsou napsané a že je vůbec nenapadlo, že hloupost by měli jenom hrát.

Taneční studio Light při ZUŠ Na Popelce, Praha 5 se pod vedením Lenky Tretiagové zabývá propojováním tance se slovem a příběhem. Letos se představilo s inscenací **Hodně malá čarodějnice**, v níž vycházeli z předlohy O. Preusslera. Na začátku se na okraj jeviště posadí holčička s knížkou a čte si pohádku. A vše, co se dál odehrává, můžeme brát jako její představu i sen, protože postava malé čarodějnice se jí podobá. Propojování pohybu se slovem je zajímavé, ale protože není až tak běžné, hodně jsme v porotě diskutovali o míře slov a také o čitelnosti příběhu pro lidi, kteří jej neznají. Respektive o tom, že není vždy zcela čitelné, co a proč se děje – například když malá čarodějnice dostává šaty, ale na slet čarodějnic na Skalnaté hoře není vpuštěna – nejdřív se má naučit dobře čarovat. Učí se, ale příští rok není přijata, protože dělá jen dobré skutky, ale čarodějnice musí být zlá. Ale my přesně nevíme, co byly ty dobré skutky, protože jsme viděli jen jediný a to je pro příběh málo. A pak najednou malá čarodějnice velmi snadno zbaví ty zlé jejich schopností. Je to celé zkratka.

Jenže: přestože si občas klademe výše uvedené otázky, působí na nás celek i jednotlivé situace silně emotivně. Je to kvalitním pohybem na kvalitní hudbu, napětím a sdělenými emocemi v jednotlivých situacích, kvalitním výkonem představitelky malé čarodějnice i všech ostatních herců-tanečníků a také malé čtenářky pohádky.

Při diskusi s Lenkou Tretiagovou se členové poroty dozvěděli, že v představení této inscenace obvykle vtahují dětské diváky do děje. Je jasné, že pak tedy celek funguje zase jinak a bylo by určité zajímavé to zažít.

Alena Exnarová

VČERA JSME SI VŠIMLI...

LEKCE SPOLEČENSKÉHO CHOVÁNÍ

Názorná ukázka

Vážně?

Jdeme do toho!

VČERA JSME VIDĚLI...

... KOCOURKOV

RECENZE LUŽKA RICHTERA

KUKI, ZUŠ ŠTÍTNÉHO, PRAHA 3: NAVŠTIVTE MÁCHŮV KRAJ

Chytlavá, s vtípem a divadelním důmyslem vytvořená i provedená inscenace začíná vstupem dvou agentek propagační agentury, upozorňující na krásy Máchova kraje. Na pomoc si zavolají dvě propagační skupiny. (Proč jsou jejich členové oblečeni ve všehosměsi civilních triček a košil, přicházejí-li jako herci v rolích, nevím).

Ta první předvede kramářskou píseň nazvanou Pověst o Petrovském (loupežníkovi a jeho kumpánech). Zpěv se v ní střídá se zastavnými živými obrazy a silně stylizovaným herectvím. Žánrově jde o scénku k letnímu táboráku, která však naštěstí neupadá do parodie zesměšňující lidovou naivitu kramářské písně – té dávne předchůdkyně zpráv TV Nova a černých kronik. Příběh o mlynářské dceři, zachráněné před zneuctněním i smrtí, je zakončen přímým vyslovením tématu: všechno jde líp společně.

Ta druhá je uvedena jako rekonstrukce legendy o sv. Starostě. Situace se tu hraje v souvislejších celcích, a větší tíha tedy leží na plnokrevném herectví, v němž deseti jedenáctileté děti zase tak pevně nejsou; znovu se tu hojně užívá princip zpomalení, ale i zcizujícího vracení akcí, jejich variování či opravování, v jednu chvíli se objeví i zpěvohra. Žánrově vše dostává charakter jakési vědecké konference. Legendární pověst končí v podstatě jako anekdota, k níž jsou pak přilepeny ještě tři verze závěru; poslední z nich vyústí do tématu bojovného feminismu s politickým akcentem: jména sv. Starosty se zmocnili muži – starostové.

A pak se opět dozvíme (v trojitém závěru, jímž inscenátoři sami sobě ukradnou aplaus), že máme navštívit Máchův kraj. Toto střídání žánrů i témat prozrazuje, že jde o vnější, dodatečně přilepené „téma“ původně samostatných, pro jiný účel a jiné prostředí vzniklých scének s vlastními tématy. Obě scénky snad z Máchova kraje vzešly (prvá se tu měla odehrát, druhou prý inspirovala socha sv. Starosty kdesi tam stojící), ale vnitřně s ním nijak nesouvisejí: mohly by se odehrát kdekoli. Máchův kraj jako specifické pozadí právě těchto pověstí tu ve skutečnosti není přítomen, a uvažovat o tom, že nad tím vším je téma dryáčnických metod berkdeber agentur, vyžaduje velkou snahu dosazovat sem něco, s čím inscenace nehraje, co neakcentuje a co netematizuje.

Jinak všechna čest: divadelní nápaditost i vynikající provedení, jakož i živý akordeon citlivě spoluvytvářející a dotvářející inscenaci proměnlivou dynamikou či přesně citěnými a naplněnými pauzami jsou příkladné. A k velkým hodnotám patří i to, jak se aktéři hrou zcela autenticky baví.

Inteligentní a vkusná zábava plní svůj cíl pobavit. Nic víc, nic míň.

HORNÍ-DOLNÍ, ZŠ SLOUPNICE: KOCOURKOV

Čtrnáct starších dívek v černých tricích a kalhotách prohlásí, že jejich mužové, vyhlášení chytráci, byli povoláni císařem coby rádci či

ministři a ony raději budou předstírat hloupost, aby nedopadly stejně; před kým to předstírají, když císařovna navštíví město až na samém konci, je arciž otázka.

V čem je prezentovaná hloupost specificky ženská není sděleno. Od začátku je jasné, že prvotním důvodem k přenesení kocourkovštiny do ženského světa je nedostatek souborových chlapců a „přebytek“ dívek. Inscenátoři samozřejmě musí respektovat i vnější, technické podmínky, které jsou jim dány. Ale měli by to učinit tak, aby divák ani nenapadlo, že příčinou je technický problém, a žil v blahé představě, že jde o nejlepší možné, ne-li jediné řešení po stránce obsahové.

Horší je, že ani ona kocourkovská hloupost není příliš srozumitelná, natož viditelně předstíraná, neřkuli specificky ženská. Všechno, včetně humoru, se totiž ztrácí pod mlhovou jakési estetizace ladných pohybů a čarování s barevnými šátky. Výsledkem je úhledná, kultivovaná, ale nepříliš srozumitelná a vzrušivá inscenace.

TANEČNÍ STUDIO LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE, PRAHA 5: HODNĚ MALÁ ČARODĚJNICE

Přínos Lenky Tretiagové je ve vytrvalém úsilí o syntetizaci tance a divadla. Či jinak řečeno o předání divadelního sdělení s rovnocenným využitím tance.

Pro ten má své děti výborně vybavené; působivost taneční složky je nesporná a je v ní přítomna řada silných míst, zobrazujících i velmi vyhrčené vztahy mezi postavami. Jenže míra konkrétnosti a potřeby přesných motivací je jiná u tance a jiná u divadelního herectví. A jakmile nám inscenace nabídne i hereckou (či chcete-li činohereckou) složku, stanovila si sama kritéria, která pak musí splnit. A to se daří poněkud méně, mimo jiné i proto, že děti pro ni nejsou vybaveny tak, jako pro tanec a například představitelka titulní postavy namísto emocemi naplněného hereckého výrazu v takových chvílích spíše jen deklamuje text.

Příběh se tak dostává do stínu tance, kterým se vytváří obrazy tu tematicky relevantnější (např. srážka malé čarodějnice se staršími kolegyněmi), tu jen dekorativně doplňkové (např. jízda koní). Sama pohádka jako by byla jen prvotním impulsem k vzniku a rozvíjení pohybových a tanečních kreací, nikoli předmětem či cílem sdělení. Souvislosti i smysl příběhu unikají a pohybově taneční party od nich leckdy spíše odvádějí – už proto, že sdělnost tance je méně konkrétní než sdělnost herectví.

Výsledkem je, že předlohy znalý divák si do jevištního dění usilovně dosazuje co a proč se právě děje, zatímco divák neznalý v ději a motivacích jednotlivých postav tápe. Nejméně ze všeho je pak sděleno jádro Preusslerova poselství: že hlavní chybu v očích svých starších kolegyní učinila malá čarodějnice, když úkol být dobrou čarodějnici pochopila tak, že má naučená kouzla užívat ke konání dobra, namísto zla; její rádcé havran to nijak nereflektuje a ona sama jen začaruje čarodějnice a splní malé čtenářce, sedící po celou dobu nad knihou na rampě, přání taky si zakouzlit tím, že je vzápětí společně odčarují. Což není zrovna dvakrát účinná tematická tečka, natož divadelní pointa.

A ještě jedna věc, která autenticitě a síle sdělení příliš nepomáhá. Reprodukovaná hudba je nepochybně co do působivosti i technické stránky nahrávky sama o sobě vynikající; ale svou povahou, hlasitostí i samotným faktem reprodukce je z jiného světa. Namísto autenticity vnitřního výrazu tu ční forma a technika.

Luděk Richter

VČERA JSME SI VŠIMLI...

NEKLANA.CZ

VČERA JSME VIDĚLI...

... HODNĚ MALÁ ČARODĚJNICE

DĚTSKÝ DISKUSNÍ KLUB

PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

V této rubrice se dozvíte, jak jednotlivá představení vnímaly děti ze souborů. Jde o dojmy, pocity, postřehy, nápady, podněty, inspirace ale také o nedostatky, nejasnosti, nesrozumitelnosti, nedorozumění a nepozornosti, na které se děti z hrajících souborů, navzájem upozornily.

NAVŠTIVTE MÁCHOV KRAJ!

KUK! ZUŠ ŠTÍTNÉHO, PRAHA 3

Dětská diváci na prvním místě kvitovali veškerou práci s různými druhy humoru. Z tohoto pohledu ocenili vtíp vycházející z mísení hrové a fiktivní reality (dívka v roli Starosty se rozčíluje, že ji zase zapomněli sundat), přesné pantomimické hry (zejména rvačky s loupežníky), využití různých hrových technik a cvičení (vracení děje zpět, zpomalený pohyb, dabing).

Velice zaníceně děti projevovaly svůj názor na tři konce divadelní adaptace Pověsti o svaté Starostě. Bez zaváhání (k překvapení obou vedoucích) za nejpritažlivější verzi závěru označili ukřižování otce. Sympatické jim bylo, že ženy/dívky táhly za jeden provaz, že neváhaly Starostě pomoci a že se vzepřely otcovi a ženichovi, kteří to s ní nemysleli dobře.

Otázky dětských diváků k této inscenaci nesměřovaly k samotnému ději ani k jeho vyznění, protože s jejich pochopením děti očividně neměly sebemenší problém díky přehlednosti situací i srozumitelné mluvě a zpěvu herců. Oceňující představení jako velice zábavné a výborně podané, soustředily své dotazy spíše k inscenačnímu procesu. Zajímalo je, jak dlouho a za jakých podmínek soubor zkoušel jednotlivé scény i celou inscenaci. Dostalo se jim odpovědi, která zároveň uspokojila zvědavost vedoucích dětského diskusního klubu na to, proč pražský soubor hraje pověsti z Kokořínska a Českolipska. Herci se svěřili s tím, že v Máchově kraji strávili týdenní letní soustředění, během kterého vznikla první, kratší, verze inscenace, dosud bez rámce reklamní agentury.

Pro mnoha pochvalách hrajícímu souboru vyjádřili své upřímné díky naopak i herci divákům. Měli radost z plného sálu, ze smíchu a potlesku provázajícího i dílčí části představení.

„Obvykle vydáváme tu energii z jeviště my, ale tentokrát to bylo, jako by ta energie přicházela z publika k nám,“ dodala okouzleně jedna z členek souboru.

Kocourkov

Horní-Dolní, ZŠ Sloupnice

Hned v úvodních asociacích se ukázalo, že na děti zapůsobila široká škála divadelních prostředků v inscenaci užitych. Ocenily zejména rozmanitou hru s barevnými šátky, přičemž nejvíce je zaujala v úvodní situaci na tržišti a při příchodu císařovny (v tomto momentě už si ale nebyly zcela jisté, co představuje – „Moc se mi líbilo, jak dávaly šátky před císařovnu, ale nechápala jsem, co to s nimi vlastně dělají.“). Ještě o něco rozpačitější pak děti byly ze situace, v níž šátky měly představovat nápady obyvatele Kocourkova snášené na jednu hromadu.

Neporozuměly také motivaci císařovna příjezdu do města, ani jejím požadavků (aby se po jejím příjezdu nejasalo a nemluvalo ve verších). Vcelku bez problémů reflektovaly zápletkové rozhodnutí kocourkovských žen hrát blázny, vzápětí už si ale nebyly jisté, jak s dějem souvisí jejich nápady na zvelebování města. Bez názoru a znatelných emocí se stavěly k samotnému závěru hry, v němž císařovna přislíbí vrátit Kocourkovským jejich muže. Při rekonstrukci děje pak došlo k zajímavému paradoxu, herci se divili, co všechno si diváci pamatují.

Naopak velice kladně se diváci vyslovili k živé hudbě a zejména k velice dobře srozumitelnému zpěvu. Jednoznačně největší úspěch pak sklídila kráva s boxerskými rukavicemi (posléze pojídací květiny pro císařovnu) a její rozverný výstup, následována nápadem ztvárnit kopřivy zelenými stužkami a veršem o snoubení slivovice s manželstvím.

(Děti ze souboru měly potřebu se svěřit s tím, že se jim dnes nehrálo úplně nejlépe, bylo jim horko, a závěr odpoledního představení nevyšel úplně podle jejich představ, neboť se některým popletl text v místech, která soubor na radu poroty v předešlých kolech přehlídky připravoval.)

HODNĚ MALÁ ČARODĚJNICE TANEČNÍ STUDIO LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE, PRAHA 5

Jak se dalo asi očekávat, mnohé z debaty dětského diskusního klubu se točilo kolem taneční a pohybové složky představení. Na rozdíl od úspěšné publika necitily žádnou potřebu inscenaci zároveň zařazovat a jejich reflexe se na prvním místě soustředila na energii, která z výborně sehraňovaného souboru čísela zejména v čarodějném rejci a byla podle nich v dokonalém souladu s reprodukcí hudbou.

Několik diváků vidělo inscenaci *Hodně malá čarodějnice* již podruhé, či dokonce potřetí, a právě ti nešetřili slovy chvály. Inscenace se podle nich posunula od víceméně tanečního k daleko více divadelnímu rázu a „na černém pozadí doslova zářila“.

Někteří diváci si ne úplně věděli rady se vztahem *Malé čarodějnice* a *divenky čtoucí o ní knihu*, ale s pomocí ostatních nahlédli, že děj odehrávající se před divákovými očima je vlastně dívčinou představou a snad i vžíváním se do děje, který pak dívka právě vlastní četbou a představitelstvem může ovlivnit (ve chvíli, kdy čarodějnice mučí její oblíbenou hrdinku).

Překvapivým oříškem se pro většinu dětí stalo, proč *Malá čarodějnice* celý rok páchá jen dobré skutky. Přičítaly to její mylné interpretaci toho, co znamená být dobrou čarodějnici. Tato nejistota pravděpodobně pramenila z toho, že nebyly schopné ani přesně identifikovat roli havrana Abraxase, kterou měl samotný soubor ale perfektně vyjasněnou (Abraxas byl pro ně dobrý přítel a učitel). S pomocí zkušenějších diváků a herců se však děti dobraly i myšlenkového vyznění příběhu věznicích podle nich v tom, že nejlepším řešením a nejlepším kouzlem je nepřistoupit na pravidla těch zlých, naopak s nimi bojovat a že prostředkem, jak takového vítězství dosáhnout je usilovná práce na sobě samém (v tomto příběhu spočívající hlavně v četbě a usilovném studiu).

Klára Fidlerová

OTEVŘENÝ DISKUSNÍ KLUB

PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

V podvečerních hodinách se ve třetím patře Fabriky sešli členové souborů, kteří toužili vyjádřit svůj názor na odpolední představení. Sešli se zde někteří členové ze tří souborů. Svě zástupce zde měl soubor z Mostu, z Plzně a zúčastnila se i část místního, svitavského souboru.

Děti se pod vedením lektorky Lenky Hulákové a pomocného lektora Jana Mrázka formou diskuse postupně vyjadřovaly ke všem dnešním představením. Tento vzájemný rozhovor měl děti nasměrovat k urovnání myšlenek a názorů na jednotlivá představení. Lenka hned v počátku děti upozornila, že jsou tady od toho, aby diskutovaly a že žádný názor není špatný, a proto se nemusí ničeho bát.

„To bylo bezvadné, jak se tam zpomalene prali.“

„Líbilo se mi, že byli rozdělení na dvě skupiny a navzájem si pomáhali, například si vytvářeli zvuky.“

„Líbilo se mi, jak to přetáčeli nazpátek...“

„Mně se líbil začátek, jak tam vtrhli!“

Takovéto názory, a mnoho dalších, ze sebe děti chrlily, když se začalo hovořit o prvním představení, představení souboru **kuk! Z Prahy- Navštivte Máchův kraj!**. U něj děti zejména ocenily, že představení bylo postavené jako propagace okolí Doks a Máchova jezera, včetně Kokořínska. Některé děti by se na základě této „reklamy“ rády nechaly lákat k návštěvě této oblasti. Dětem se líbilo, že si soubor vybral právě pověsti. Pokud by si měly vybrat, kterou pověst by chtěly shlédnout znovu, většina z nich by volila pověst první o „petrovských“. Představení pro ně bylo dobře srozumitelné. Jedinou otázkou, která se ale brzy vysvětlila, bylo: „Co to mělo znamenat, jak tam přeskočila ta hudba? Jak se jim to stalo?“ Dotazujícímu ale ostatní děti ihned vysvětlily, že to byl „fór“. Zůstala otevřená jen jedna otázka, kterou by děti rády prostřednictvím novin směřovaly k souboru **kuk!** „Proč jste si vybrali právě tyto pověsti?“ (soubor může přijít odpovědět na zítřejší otevřený diskusní soubor pro děti).

Dalším diskutovaným bylo v pořadí druhé představení **Kocourkov**, které sehrál soubor **Horní-Dolní**, fungující **při Základní škole ve Sloupnici**. Při vyslovení názvu tohoto představení napadaly děti slova jako město, hloupost, kráva, šátky, zmatek, kopřiva. Při převyprávění příběhu kocourkovských se děti několikrát „zasekly“ a bylo pro ně těžké dovyprávět příběh celý. V hlavách jim utkvěly spíše jednotlivé obrazy. Zapamatovaly si například dopis od císařovny, krávu s kytkou, růst kopřiv a hovořily zejména o práci se šátky. Děti spatřovaly pointu příběhu v tom, že se do Kocourkova navrátili muži díky hlouposti jejich žen. Pokud by měly vymyslet svůj název ke shlédnutí představení, pojmenovaly by ho Muži mimo vesnici, Blázinec nebo co žena neudělá, aby dostala zpět muže.

Hodně malá čarodějnice Tanečního studia Light při ZUŠ Na Popelce v Praze zaujaly děti tanečním provedením. „Slova nahrazovali tancem.“ – „Líbilo se mi, že to bylo taneční, že i když běhali, tak pořád tančili.“ – „Byli skvěle synchronizováni.“ zaznívalo z úst účastníků diskuse. Ačkoliv skoro polovina dětí neznala literární předlohu představení, všechny děti bez problémů příběh přečetly a dokázaly hravě vysvětlit průběh jeho děje. Děti si navzájem vysvětlily, že holčička, která si četla knihu, se toužila stát čarodějnici a to, co se odehrávalo na pódiu, bylo vlastně jen v její hlavě. Jediný problém měly s hudbou: „Přišlo mi, že hudba nemá nic společného s tím, co se dělo na pódiu. Nevadilo mi to, ale všiml jsem si.“ Celkově děti představení hodnotily kladně.

Na závěr se pokusily shrnout, co měla všechna tři představení společného. Shodli se na tom, že ve všech zazněla hudba, že všechna představení hrály dosti početné soubory a v každém se našly nějaké legrační okamžiky. Představení *Velmi malá čarodějnice* a *Navštivte Máchův kraj!* podle nich spojuje obsazení dobra a zla v jejich příbězích. Společným znakem představení *Navštivte Máchův kraj!* a *Kocourkov* byl zpěv a živá hudba.

V každém představení našly děti mnoho zajímavých okamžiků a už se těší na další!

Andrea Pavlíčková

NA SLOVÍČKO S...

KUK! ZUŠ ŠTÍTNÉHO

Já bych se vás na začátek zeptat, jak se vám tady dneska hrálo, jaké to bylo?

Mně to přišlo úplně úžasné, publikum bylo úplně suprový a byla tam skvělá atmosféra.

Mně to přišlo, že to publikum se furt smálo.

Odpoledne to bylo rozhodně lepší, protože bylo víc diváků.

Bylo tu skvělý publikum.

Mně se líbilo, jak se všemu smáli.

Prosím vás, vysvětlíte mi, jak to s vámi je, vy jste spolužáci ze ZUŠky a zároveň jste jeden soubor?

Tak my jsme teď složení ze třech různých souborů a vzniklo to tak, že jsme jeli o minulých prázdninách na tábor a tam jsme na tom představením začali pracovat.

Tam byla i premiéra u hradu Houska.

Aha, to jsem se taky chtěla zeptat, jak to vznikalo to představení, takže jste byli na táboře a tam jste...

Zabývali jsme se pověstmi a pak jsme tomu dali tenhle rámec propagace.

Vlastně potom jsme to hráli i na Housce to představení.

A jak to vypadalo, když jste to hráli na Housce, jaký to mělo ohlas?

Ono to bylo jiný ještě předtím, ale myslím že se to líbilo...jednomu pánovi. (smích)

Jakému pánovi?

On totiž měl dredy a všemu se smál a byl takové vtípný.

Na tý Housce to bylo úplně jiný v tom, že jsme hráli venku, takže jsme museli o to víc mluvit nahlas a takhle. Je to skvělý to hrát v divadle, ale i venku

Dalo by se říct, že když se to hraje uvnitř, tak je to líp slyšet, ale když se to hraje venku, tak je tam velmi malá akustika.

Zkuste mi popsat ještě trochu podrobněji, jak to vlastně celé vznikalo.

Tak ty pověsti nám vlastně jako přinesla naše učitelka a my jsme si to dělali sami, no, téměř sami, učitelky nám pomáhaly.

Rozdělili jsme se do čtyř skupin a hledali jsme si v nich pověst, kterou bychom chtěli hrát.

Ty čtyři skupiny se pak sjednotili do dvou.

Já jenom, že každé soustředění má nějakou tematiku, v tomhle jsme vyšli z pověstí, takových místních, z té krajiny a zase příští bude o něčem jiným a to minulý taky bylo o něčem jiným, takže to vlastně vyšlo i z tematiky toho soustředění. A protože se to celkem ujalo i na té Housce, tak jsme v tom pokračovali i dál.

A ta představení ze soustředění se pak hraje i přes rok, je to tak?

Spíš většina ne, dvakrát se nám stalo, že jsme to hráli i přes rok.

A co vás vedlo k tomu, že jste toto chtěli hrát i dál?

Jelikož to bylo i kvůli tomu, že do té nej-

mladší skupiny přišlo hodně nových dětí a ty se daly dobře zapojit do takových menších rolí v těch pověstech a zároveň měly podporu i nás těch, kteří už jsme to znali, co už máme i víc zkušeností s divadlem, takže kvůli tomu jsme to znovu vytáhli.

A jak se pracuje v takovém velkém kolektivu – takhle asi spolu nejste celý rok pospo-

lu?

Jo, jsme.

Fakt?

S bráchou... (smích)

No, je to docela sranda, protože my se vlastně promícháme všechny ty věkové kategorie a teď ty mladší se můžou učit od těch starších a je právě hrozně fajn, že to takhle je, protože se fakt všichni hodně kamarádíme.

Mně se vlastně líbí, jak můžeme poznávat ty starší i mladší lidi.

Je tam nějaké úskalí, které ta práce v tom velkém a věkově rozrůzněném kolektivu přináší?

Tak já myslím, že určitě, protože prostě když tam něco vymýšlí všichni a když je to třeba záležitost těch starších, tak ty mladší třeba se jako nudí nebo nevydrží tak dlouho s pozorností jako ti starší a vůči nim je to trochu náročnější.

Já bych chtěl jenom říct, že práce v tom smíchaném kolektivu je o neustálém alternování, to představení jde dopředu, ale hodně pomalu, protože těch dětí je hodně a jsou malý a jezdí na školy v přírodě...

Ale nejenom ti malí...

Většinou je každé představení v jiném složení a má několik verzí, ve kterých se to hraje.

Hrajem to v jakémkoliv složení.

Co vás bavilo na vymýšlení toho představení?

Bavilo nás, že jsme si tam mohli vymýšlet, co jsme chtěli, samozřejmě, že jsme byli nějak vedení, ale vlastně fakt valnou část toho představení jsme dělali my po těch odpoledních na tom táboře.

A pak to prošlo cenzurou. (smích)

Bylo to trochu takové nepopulární téma kramářské písně, takže jsme to museli nějak odlehčit.

Že to nebylo úplně jednoduchý s tím pracovat, aby to bylo nějak záživný pro toho diváka.

A o čem pro vás to představení je? Co to může říct současnosti – stará pověst hozená do takové legrace?

No, že vlastně existují i jiný pověsti než ty pražský, známý, třeba jako o Libuši nebo o Přemyslovi, ale že každý ten kraj má určitě nějaký ty legendičky nebo tak a že my bychom jim to chtěli přiblížit nebo tak.

A taky to má ukázat různé cesty, jak se s tím dá pracovat.

Je to takové to klišé poselství, že v každý době je to moderní, takže i my jsme to zmodernizovali trochu, že to má moderní prvky i ta kramářská píseň, jako že to má právě i nějaké kouzlo pro toho diváka dnešního.

Pro mě je to třeba o nadsázce takového toho způsobu propagace a vědeckého přístupu při té rekonstrukci.

A jak se vám tam vlastně líbilo, jaký máte vy vztah osobně k tomu kraji, o kterém jste hráli?

My většinou teda jezdíme do Želivi, ale tam už bylo plno, byli tam fotbalisti, takže jsme vybrali takovou alternativní možnost a jeli jsme pod Housku, kde vznikaly ty pověsti a mně se tam líbilo víc, byla tu úplně jiná atmosféra, byla to taková víc divočina.

Bylo to blízko toho hradu, tak to tam bylo strašně fajn, bylo tam hezký prostředí, který bylo opředený těmi různými pověstmi a legendami.

Mně se hrozně líbila ta tajemná atmosféra.

A jak jste si rozdělili role?

Prostě u nás bylo tak, že ten, kdo to chtěl hrát, tak se přihlásil a pak jsme rozhodli, že by třeba Vojta mohl být mlynář, že se k tomu hodí.

Ono to nějak tak vždycky vyplyne, jak se známe, není to žádná konkurz.

Pravda třeba u těch loupežníků to vznikalo tím, že jsme byli ti větší, kteří představovali sílu a nakonec nás opravdu přemohli ti menší, protože byli spolu, drželi spolu...

A proč děláte divadlo? Co vás na tom baví?

Já jsem se byl třeba podívat na tý Housce a to mě hodně zaujalo, tak jsem se rozhodl, jestli budu chodit, nebo ne a pak jsem se rozhodl, že teda budu chodit.

No, mě to baví, protože to máme v rodině a tak mám k tomu takovej vztah a taky mě hrozně na tom baví, že si můžu vyzkoušet různé situace a různé role, který bych si v normálním životě třeba jako nevyzkoušela.

To je právě sranda hrát si na někoho jinýho.

No, takže, mě to tam baví za a) protože tam najdu kamarády, za b) protože se uleju z vyučování a za c) se tam naučím nějaké věci, které mi pomohou ve škole, aby mě tam spolužáci přestali mlátit.

Nějaké chvaty a tak...?

Ne, jako předstírat.

Já jsem začala sem chodit, protože jsem viděla jedno z těch předešlých představení a zaujalo mě to.

Já jsem se vlastně k tomu dostala proto, že můj starší brácha sem chodí už strašně dlouho, a já jsem vždycky chodila na ta jeho představení a začalo se mi to hrozně líbit.

Mě na tom divadle baví naše spolupráce.

Mě baví, že můžu potkat nové lidi a že se můžu odvázet a hrát si.

Že je sranda a můžu se smát.

Mě na tom baví asi to, že můžu konečně vylézt před lidi, aniž bych se sesypala, že mě to otrkalo.

Čtete? A měli byste pro nás nějaké doporučení na hodně dobrou knížku?

Tak já čtu skoro každé večer před spaním a určité bych doporučil přečíst nějakou foglarovku, ty jsou nejlepší. (většina přikyvuje)

Já už čtu hodně knih a mně se líbí kniha Hugo Kabret, potom Malý strom a ještě takový příběh Čtyři a půl kamaráda.

Já rozhodně čtu každé den, je mi úplně jedno jestli při vyučování, doma nebo ve škole. Doporučil bych zvláště jednu knížku, kterou zrovna sepisují dva moji nejlepší kamarádi ze školy, je vážně vtipná, jako že třeba nějakýho lupiče strčí do komína.

Já teda moc nečtu, ale můžu doporučit všechny Boříky.

Já teda taky nemám moc času na čtení, ale doporučuju všech sedm dílů Harryho Pottera, já jsem to četla asi šestkrát.

Já ráda čtu a mám ráda horory, takže teďka čtu Drákulu.

My starší jsme asi vázáni povinnou četbou, kterou teda zatím nějak vynechávám.

Takže doporučujeme Bibli.

A taky zajímavá knížka je Gargantua a Pantagruel.

A taky Jan Ámos Komenský Ráj srdce a labyrint světa.

Já mám teď jako povinnou četbu Důmyslného rytíře Dona Quijota de la Mancha a je to hrozná blbost.

Já bych chtěl doporučit předlohu našeho nepovedeného představení Dům o tisíci patrech.

To byl náš největší kolaps.

Já poslední dobou moc nečtu a i s tou povinnou četbou jsem zaostával, ale doporučil bych třeba Bylo nás pět nebo Olivera Twista, ten mě zaujal.

Já bych chtěla doporučit knihu Malý Princ, protože já to čtu a ona je to kniha i rozkládací a mně se to hodně líbí.

A navštivte Máchův kraj!

Tereza Vytíkalová

NA SLOVÍČKO S...**HORNÍ-DOLNÍ, ŽŠ SLOUPNICE**

Máte za sebou náročný den – dvě představení, diskusi se soubory, jaký z toho máte pocit, když se za tím uplynulým dnem ohlednete?

Unavený.

Tak já si teda myslím, že si prostě všichni z nás mysleli, že se nám to jako moc nepovedlo, ale potom, když jsme přišli na diskusi, tak nám to všichni chválili a odcházeli jsme spokojení.

Já už jsem ráda, že to máme za sebou a ta představení.

Taky jsem ráda, že už to máme za sebou a zítra máme odpočinek a můžeme se dívat na jiná divadla.

To je to nejlepší, ale já mám asi nejlepší pocit teďkom z toho odpoledního představení, jak bylo málo lidí, tak jsem měla trochu trému před nimi.

A jak se vám hrálo tady ve Svitavách, když to porovnáte s představeními, které jste hráli na jiných přehlídkách?

Tady je víc prostoru než u nás ve škole, že tady se můžeme víc rozmístit, že tady máme víc prostoru na hraní. To je lepší.

Mně se tady i líp hraje pro ty lidi, že ví, že je to tady už vážně zajímavá a že už nejsou takoví neukáznění. To mě přišlo i na krajské přehlídce, že děcka tam běhaly uprostřed představení, ale tady už je to takový lepší.

Hlavně my už jsme tady taky druhý rok i na celostátní přehlídce, takže si myslím, že jsme tady už takový otrkaný, jestli se to tak dá říct, že už má člověk zkušenosti.

Když tady zazněl ten prostor, tak si myslím, že to někdy dělá problém, jak jsme zvyklí na ten stísněný prostor, tak se musíme více napomínat, abychom se roztáhli.

Povězte mi něco o vašem souboru.

No tak, tento soubor Horní Dolní je tady už asi třicet let a je to hrozně dávno, co vzniknul a my vždycky chodíme na tu základní školu, kde to jako vzniká. Vždycky tam jsme různý věkové kategorie, od čtvrté třídy do deváté.

Co vás k tomu přivedlo, že jste v tom souboru?

Tak moje sestra sem chodila do toho dramaťáku a říkala, že to je fakt dobrý, že to paní učitelka s nimi umí, tak jsem si řekla, že tam taky půjdu.

Tam kdo se přihlásí, tak může hrát, není to nic povinného.

Já jsem chtěla sem jít, protože mě baví hrát.

Já jsem teda šla do dramaťáku díky tomu, že moje kamarádka Eliška šla taky, tak já jsem to taky chtěla zkusit a teď mě to začíná bavit, takže si myslím, že budu chodit každý rok.

A co vás na divadle baví, proč raději nemalujete obrázky nebo neskládáte hudbu nebo nekoukáte doma na telku?

Protože v televizi nic nedávají.

Protože se tam můžeme pobavit a je to fakt jako zábava, když se tam vymýšlejí nějaké ty scénky dohromady.

A získáme tím kamarády. Čím víc se do dramafáků přihlásí žáků, tím máme víc přátelů.

Pojďme se teď dostat k tomu, jak děláte ta představení? Kolik toho vymýslíte vy a kolik paní učitelka?

Vymýšlí to paní učitelka, my pak jenom navrhuje nějaký návrhy, co bychom chtěli upravit a ona to pak posoudí a řekne, jak to bude.

Ona to vždycky posoudí, jestli dobrý nebo jestli jako něco dodat.

Paní učitelka je takový režisér.

Ale my si vždycky můžeme říct, co bychom tam chtěli mít my, co se nám tam líbí.

Já myslím, že to mají všichni rádi, že do toho můžeme nějak zasahovat. Je to tak trochu i naše divadlo, máme na tom každý svůj podíl. Jsme rádi za ty naše nápady, které tam můžeme mít.

Paní učitelka říká, ať i my říkáme své nápady, ať to není jenom na ní.

A o čem je to představení o Kocourkově, které jste dneska hráli?

No, je to o tom, aby se někdo zasmál, je to zábavný.

Je to vlastně o tom, že si hrajeme na blázny, aby nás neodvedli.

Připadáte si vy sami někdy jako v Kocourkově?

Vždycky, když děláme nějakou chybu, tak jsme jako kocourkovští, protože oni dělají chyby furt, protože jsou jakoby blázni.

Já si nepřipadám jako v Kocourkově, mohla bych už odejít?

Já už vás nebudu dlouho trápit, vidím, že byste taky zasloužili volno, že? Ale zajímavě by mě ještě, čím byste chtěli být, až budete velcí?

Chtěla bych být hokejovým komentátorem.

Já bych chtěla pracovat na ministerstvu zahraničí.

Já bych chtěla být advokátkou.

Já bych chtěla být moderátorkou nebo reportérkou.

Já bych chtěla být herečkou v divadle, to jak hrajeme divadlo, mě inspiruje.

Já vychovatelkou.

Jakou knížku byste doporučili k přečtení ostatním? Knižku, která vám fakt přijde skvělá?

Já bych spíš doporučila pro ty starší, kteří nemají zkušenosti s dětmi knížku třeba Dary se přece nevracejí – to napsala moje mamka. To je o problémových dětech, že když dítě udělá mámě scénu, tak se to vysvětluje, že žálí na to mladšího sourozence, a že by chtěl být prostě s mámou. A ještě napsala Sama bych se v nebi bála.

Já čtu takový ty dívčí romány, ale většinou jsou to nějaké věci ze života, dobrá knížka je Vzdušné zámky.

Já mám ráda dobrodružství v knížkách.

Poslední otázka – Na co byste tady ve

Svitavách a na přehlídce zvedli palec nahoru a na co byste dali palec dolů?

Na jevišti bylo hrozné horko – dusno – to je palec dolů.

Palec nahoru, že je o nás dobře postaráno.

Palec nahoru, že lidi nejsou takoví, že se na nás šklebí, ale že jsou v pohodě.

Jako palec nahoru bych dala tolik místa pro tolik souborů.

Palec nahoru organizátorům.

Já ještě musím pochválit tady jídelnu, je mnohem lepší než ta, kterou máme u nás ve škole.

Tereza Vyvíjalová

NA SLOVÍČKO S...

TANEČNÍM STUDIEM LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE

Vy jste teď byli na diskuzi souborů, které dneska hrály. Jaký z toho máte pocit, z té diskuse a vlastně i z těch představení, která jste dneska hráli?

Mám z toho dojem, že se to líbilo jako všechna představení, která tam dneska byly.

To odpolední se nám podle mě povedlo víc, protože bylo víc diváků a víc tleskali.

Já jsem z toho vycítila, že nás trochu jako pochválili, ale zároveň nám dali i nějaký poučky.

Na té diskuzi ti lidi věděli, o čem jsme hráli a nebylo jich tam moc, který by říkali, že něco nepochopili.

Ono je to tady takový utopený to podium, ale diváci říkali, že se jim to tady líbilo víc než v Karlínském spektru, že tady víc vynikly ty kostýmy, které jsme měli.

I ti diváci byli takoví dobří, že šli s tou postavou do děje, že se jim to líbilo.

Mně se líbilo, že se jim líbilo, že jsme měli v tom ten tanec.

Tady se mi líbilo, že jsme se mohli schovat i do zákulisí.

Jaký je v tom pro vás rozdíl, když se někdo vyjadřuje tancem oproti tomu, když se někdo vyjadřuje slovem a normálním, běžným pohybem?

My ta představení děláme jako tanečně, takže u toho ani nemusíme vymýšlet nějaká slova, že prostě jenom tancujeme, ale pak některý věci musíme mluvit, protože by to třeba někdo nepochopil.

Já jsem si jistější v tom tanci, protože já se pokaždé bojím, že nějaký to slovo zapomenou nebo spletu.

Já mám ráda tanec, protože ho dělám odmalička.

Ten tanec je lepší, když nám k tomu hraje ta hudba, že se ten děj dá vyjádřit i beze slov.

Pro mě je příjemnější ten tanec, protože já se řídím těma pocíťama a ty kroky mám už zažitý a tak mě vedou ty pocity.

Všichni tancujeme už odmalička, většinou od tří let.

V Tanečním studiu se nastupuje tak brzo?

I pozdějc, ale když někdo nastoupí brzo, tak má potom větší šanci, že se dostane do nějakýho většího představení. Jakože toho víc umí. Ten tanec se mu dostane do nohou.

A jak to vlastně funguje to vaše Taneční studio?

My jsme jako rozdělený do skupin věkových a máme dvakrát týdně tréninky, někdy jenom tancujeme a někdy zkoušíme všichni představení, když máme třeba generálku. Nebo jedem na soustředění a tam uděláme nějaký představení.

A jak vypadá takový trénink?

No, to vypadá tak, že něco hrajeme, a když se nám něco nepovede tak trenérka to řekne a my tu scénu zahrajeme ještě jednou a dobře.

Máme normální hodiny tance nebo třeba hrajeme divadlo a tak.

Máme Renatu – takovou paní, která je z Duncan centra - to je taková taneční konzervatoř a ta pro nás jednou týdně dělá taneční techniku, abychom se dobře hýbali.

A na jakou hudbu rádi tančíte?

Na swingovou, nebo lidovky stylizovaný děláme.

A jak vznikají vaše představení?

My jsme byli v Lužici, a protože jsme tam lezli po skalách, jakože jsme horolezci, a tak nás napadlo, že bychom to představení o Malé čarodějnici mohli udělat na lanech. Jsou tam tři verze toho představení: jedna je bez lan, druhá je s lany a třetí je s interakcemi, že se do toho mohou zapojit diváci.

Takže vy hrajete to představení Malá čarodějnice na lanech?

Jakože vylétají do vzduchu – Malá čarodějnice a Havran.

A to se nebojíte, když jste tak vysoko?

Ne, protože my tam máme takový jakoby zařízení, že vlastně nemusíme nic držet.

To musí být krásný pocit, když se člověk takhle vznese nad to jeviště.

Ale někdy to zdržuje temporytmus.

No, a jak tedy zkoušíte představení?

Tu knížku Malá čarodějnice donesla Lenka a my jsme si pak zkoušeli různé situace – třeba ty dobré skutky, co dělá ta čarodějnice nebo rej čarodějnic a natočili jsme třeba nějaký film s loutkami a potom jsme to nějak spojili a pak jsme se přihlásili na přehlídku.

My děláme různé scénky a vymýšlíme to i s učitelkou a ona nám potom říká: zkuste vymyslet tohle a tohle a potom jí to předvedeme a ona vybere, co je z toho nejlepší.

My jako všichni dáváme nějaký návrhy, jak by to mohlo být a pak to řadíme za sebou nějak.

A co vás baví na tom příběhu malé čarodějnice?

Že můžeme být zlí. Vlastně do toho se člověk nejvíce vcítí, že je zlej. Když máte někoho těšit, tak mi to přijde těžší, že jako musíte i leccos přemáhat. Ale tady to jde občas i samo.

Někdo nám říkal, že je i líp hrát zlého, že toho hodného se to musí dobře nacvičit, že prostě, když jsme někdy rozčilený tak to vlastně už umíme.

Ale hodní umíte být taky určitě, ne?

Představitelka Malé čarodějnice: Mě baví být taková hodná, kdybysem byla zlá, tak by mě to asi moc nebavilo.

Jak se mračíme, tak je to docela někdy těžký, protože někdy je něco vtipného a chce se nám smát a musíme to vydržet, když třeba něco pokazíme.

Ale když se zasmějeme, tak dostaneme pěkně vynadáno, takže si dáváme dobrý pozor.

O čem ten příběh malé čarodějnice je?

Že ti mladší se musí podřízovat těm velkým, ale že je dokážou i přeprat.

Že se nemá přecházet přes nějaké hranice, protože se nám to potom může vrátit.

Že ta malá čarodějnice porušuje zákazy a to se taky nesmí.

A kdybyste uměli čarovat, co byste si přáli?

Já bych si v tom jednom kouzelném přání přála ještě tisíc přání.

Já bych si přál, že kdybychom mohli létat, že by to bylo asi dobré.

Já bych si přála ještě vyhrát nějakou soutěž s tím tancováním.

Já od čtyř let chtěla mít doma králíka a ještě jsem ho nedostala.

Já bych chtěla mít samý jedničky na vysvědčení.

Já bych si přál, protože mám strašně rád slony, být tím člověkem v zoologické zahradě, který je cvičí a krmí.

Já bych chtěla, abychom se s tancováním mohli podívat do všech možných zemí, protože jsme ještě neprošli všechny.

A kde jste všude s tancováním už byli?

My jsme byli v Rumunsku, Norsku, Maďarsku, na Ukrajině, v Chorvatsku a teď pojedeme v létě do Skotska a do Francie.

A řekněte, kde se vám nejvíce líbilo a proč?

V Anglii, protože jsme tam viděli volnou přírodu, ovce, který běhají, a stanovali jsme.

Mně v Chorvatsku, protože jsme se tam mohli koupat v moři.

Já jsem zatím byl s tancováním jenom v Německu a tam se mi to líbilo, protože tam bylo všechno takový upravený a byly tam různé památky.

Mně se líbilo být v Rumunsku, protože jsme poznali ty krajany a s nimi jsme tancovali a vytvořili jsme s nimi i představení.

S českými krajany? Takže vy jste byli v Banátu?

My jsme tam byli dvakrát. Tam se mi to líbilo, že jsme poznali ty lidi a že je to tam jiný než u nás.

Mně se ještě líbilo v Chorvatsku, protože jsme tam jednou tancovali a dostali jsme zadarmo zmrzlinu a taky tam byl takový pán, který přehazoval kopečky zmrzliny, a když mu to spadlo na zem, tak řekl: Jejda!

A co pro vás to tancování znamená?

Ono je to hodně o tom, že když chce člověk být v souboru tak musí strašně jezdit na akce, chodit na tréninky, že to je hodně závazný. Já nevím, jak bych to řekla, že to zabere hodně času, a když se tomu chce někdo věnovat, tak to musí dělat pečlivě.

Většina dětí, co v tom souboru tancuje, tak je trochu jako lepší ve škole, protože to by jinak asi tu školu nezvládali.

Já třeba v tancování mám hodně kamarádů a kamarádek.

Mně to hrozně baví, jsem tam dlouho a neumím si teď představit, že bych netancovala, je to pro mě jako důležitý a beru ty lidi jako rodinu.

Pro mě je to koníček.

Pro mě je to napůl koníček a napůl kamarádi, ale je to tak zážitý, že si nedokážu představit, že by mi třeba máma řekla, teď se musíš věnovat škole, že mě odhlásí z tancování, mě by to prostě mrzelo.

Já to mám hodně rád, protože jdu třeba někdy po ulici a teď najednou si třeba nějak zaskáču.

Jak jako říkal Adam, že si zaskáče na tý ulici, tak na ulici se můžem i třeba potkat a řekneme si Ahojoj!

Tereza Vyvijalová

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS...

„...MOŽNÁ JSEM JEN NAIVNÍ SNÍLEK A STAROMILEC, KTERÝ MÁ RADĚJI KNIHY NEŽ ČTEČKY...“

... DAVIDA LAŇKY

Medailonek:

David Laňka se narodil v roce 1974 ve znamení Panny jako nedělníčko. Přeloženo do češtiny: už není nejmladší, má rád věci na svém místě a většinou ho provází štěstí. Vyrůstal v Novém Strašeci, kde poznal vše podstatné pro život. Že se vyplácí naslouchat radám starších. Že do školy člověk nechodí kvůli rodičům, ale kvůli sobě. Že má smysl dívat se na život také z jiného úhlu než toho čistě sobeckého. Že cigarety jsou skutečně tak odporné, jak se říká. Že není hrdinství říkat „ano“, ale „ne“. Že dávat je příjemnější než dostávat. Že... prostě spoustu věcí. Zatímco si rozšiřoval vzdělání mimo jiné na Konzervatoři Jaroslava Ježka (obor tvorba textu a scénáře) a vystřídal zaměstnání od asistenta filmové režie až po současného PR konzultanta, přispíval již od 16 let pravidelně do časopisů Xantypa, Cinema, Instinkt, Joy nebo Marie-Claire rozhovory se známými osobnostmi, reportážemi, filmovými a hudebními recenzemi.

Má za sebou úspěšné knižní tituly Nekončící potlesk, Herecká tajemství, monografii Zdeňka Štěpánka či dětské knihy Dobrodružství Billa Madlafouska a Pohádky pro dospělé děti a nedospělé dospělé.

Ve volném čase se David Laňka věnuje své rodině, cestování, návštěvám kina a koncertů a čtení knih.

Jaká byla Vaše cesta k literatuře, ke čtenářství?

Odmala jsem obklopený příběhy. Jako dítěti mi mamka nebo babička každý večer četla pohádky, rád jsem chodil ve svém rodném Novém Strašeci do kina. Co si pamatuji, vždy mě bavilo k nějaké situaci, kterou jsem prožil, dovymyslet celý příběh. Ne proto, že bych na sebe chtěl strhávat pozornost nějakými fantaziemi, ale abych pobavil poslouchající. Inspiraci jsem přitom čerpal právě v knihách. Chodíval jsem do knihovny s babičkou, ona zašla do oddělení pro dospělé, já do oddělení pro děti, každý jsme si vybrali tak tři až pět knih, a když jsme je přečetli, udělali jsme si takovou čtenářskou seanci a navzájem jsme si povídali, o čem ty knihy byly a jak se nám líbily. A tahle čtenářská vášeň mi zůstala dodnes, jen bohužel kvůli práci nemám na čtení tolik času, kolik bych si přál, a mrzí mě, že si v životě nestihnou přečíst všechny knihy, které bych chtěl a měl.

Máte doma rozsáhlou knihovnu a dokupujete si knihy? Chodíte do knihovny?

Má knihovna zabírá celou jednu stěnu obývacího pokoje a s trochou nadsázky o ní říkám, že je klíčem ke mně samotnému. Mám v ní totiž jen knihy, které jsou nějakým způsobem spjaty s klíčovými okamžiky v mém životě, nebo mi „mluví z duše“... Jinak knihy moc rád nakupuji. Snažím se

každý týden sledovat, co vyjde nového, jednou do měsíce pak jdu do knihkupectví a listuji novými knihami, vybírám. Do knihovny stále chodím, ale dnes už spíše ze studijních účelů, když píšu nějakou monografii.

Kdy jste si uvědomil, že Vás baví psát o filmu a hercích, a jak jste se dostal k literatuře pro děti?

Jak už jsem říkal, odmala, snad od pěti let, jsem pravidelně chodil do kina a svět filmu a herectví si mě rychle získal. Babička mě přivedla k tomu, že jsem si vystříhával fotografie herců, lepil jsem si je do sešitu a vlastně si tak tvořil jakousi obrazovou hereckou encyklopedii. Když jsem pak od šestnácti let začal přispívat do časopisů, přirozeně jsem psal o filmech a hercích, dělal jsem s nimi rozhovory a pod jejich vlivem se učil rozumět herectví, filmu a divadlu. A jsem velmi rád, že jsem měl to štěstí a setkal se s takovými osobnostmi, jako byli Ilja Prachař, Vladimír Ráž, Karel Hlušička, Otakar Brousek nebo Josef Větrovec, což byli a jsou excelentní herci a hlavně úžasní lidé. A jak jsem se dostal k psaní pro děti? Když bylo mé nejstarší dceři Alex asi šest let, přišla za mnou a řekla mi: „Tati, ty pořád píšeš pro ostatní, ale pro mě jsi ještě nic nenapsal!“ To jsem prostě musel napravit. A po první knize se mi v tom světě dětské literatury natolik zalíbilo, že jsem v něm už zůstal.

Když píšete knížku pro děti, čtete z ní dětem, abyste zjistil, zda je to dobré a dětem se to líbí?

Člověk si občas není jistý, jestli na to, co napsal, budou děti reagovat tak, jak by chtěl. V ten okamžik předstupuji před své děti s tím, že jim něco přečtu. Je štěstí, že jim to nevadí, že je to baví, a že jim v očích nečtu: Tak už to tatínku přečti a nech nás si hrát (smích).

Podílíte se nějak více na podpoře čtenářství u dětí nebo se spokojíte s tím, že píšete pro děti knížky? Spolupracujete s knihovnami nebo jinými organizacemi, které se čtenářstvím zabírají?

Když mi z nějaké školy nebo z knihovny přijde pozvání, abych přečetl dětem něco ze svých knih a povídal si s nimi o literatuře, o psaní, vždy rád přijmu. Myslím, že je důležité, abychom naše děti podporovali ve čtení, abychom jim rozšiřovali obzory vědění a fantazie.

Je podle Vás jedno, co dítě čte? Mohl byste souhlasit s tvrzením, že není úplně důležité, co dítě čte, hlavně že čte a že ho to baví? Pojďme odmyslet extrémní možnosti, které jsou nepřijatelné z důvodu etického. Spíš se ptám na estetickou stránku věci. Je dobré, aby děti četly třeba brakovou literaturu, ač je někdy velmi složité takto kategorizovat?

Myslím, že to není jedno. Je podstatné, aby četlo takové věci, které budou rozvíjet jeho osobnost ve smyslu vstřípení základních pravidel morálky a slušnosti. Protože nejen rodiče a škola děti vychovávají, ale také knihy. Rodiče by měli dětem číst nebo doporučovat takové tituly, které odpovídají jejich věku nebo jejich mentálnímu vývoji. Chápu ale, že ne všechny rodiče knihy baví a vědí, co je a co není pro jejich děti vhodné. Těm bych jen doporučoval, aby dříve než dítěti knihu koupí, jí alespoň prolistovali a ověřili si, co kupují, protože nedávno jsem otevřel knihu určenou dětem od sedmi let, a co jsem v ní našel za výrazy a situace, to ani nechci říkat.

V čem si myslíte, že spočívá podstata zájmu dětí o literaturu a o čtení? Jak byste postupoval, kdybyste byl učitelem a rád byste své žáky přiměl k tomu, aby víc četli?

Za vším bych hledal příběh. Dobrý příběh. Příběh, kterému lze věřit. A když jde o pohádky, sci-fi nebo fantasy, tak o postavy, kterým lze věřit. Aby se děti měly s kým ztotožnit. Aby se v situacích, chování a jazyku postav poznávaly. Nemyslím tím, že by autoři měli nutně používat slovník mládeže, protože ono to ve výsledku může vyznít spíš trapně, ale aby našli podstatu dětského uvažování, která nekalkuluje a pojmenovává věci přímo. Jako učitel bych tedy vše, co děti prožijí, zasazoval do příběhů, nebo kolem běžných životních situací příběh společně s nimi vytvářel. Neznám dítě, které by na tohle neslyšelo. A jakmile se naučí vnímat nejen detaily, ale také celek, samo v knihách objeví zdroj nekonečné inspirace.

Když si najdete čas na vlastní děti, dostane se i na čtení? Co svým dětem čtete? Jsou knížky, které si Vaše děti obzvláště oblíbily? Které to jsou, dejte čtenářům Deníku a i mně nějaké tipy (jsem otec, který svým dětem rád čte před spaním).

Nedaří se to každý večer, ale snažím se, zejména nejmenší tříleté Baruše před spaním číst. Teď zrovna čteme klasiku – Povidání o pejskovi a kočičce. Tu střídáme s nedávno vydanou knihou Životní příběh mimina s velikou hlavou, což je nádherná kniha. Devítiletá Anežka se teď hodně nasmála u knihy Doktor Proktor a prdící prášek, a s nejstarší Alex si už měníme tipy na dobré knihy, naposledy jsem od ní dostal paměti Ozzy Osbourny a já ji doporučoval Julie, demoverze od Nicka Hornbyho.

Jak se díváte na elektronické knihy?

Uvědomuji si, že jde o pokrok, který nejde zastavit, ale osobně jsem zastánce knih v jejich klasické podobě. Žádná čtečka vám nemůže zprostředkovat vůni knihy, užít si krásu obálky, když se podaří, užít si ten rituál, kdy knihu vezmete, otevřete ji a začnete číst... Pro mě kniha nikdy nebude spotřebním zbožím. Vnímám ji jako trvalou hodnotu. A když to vezmete po praktické stránce: u klasické knihy si pamatujete, v jaké části knihy a na jaké straně byla vaše oblíbená pasáž, ale na čtečce nebo v počítači si tohle prostě zapamatovat nejde.

Vnímáte film, televizi, divadlo nebo audioknihy jako jisté konkurenty, kteří se uchází o pozornost potenciálního čtenáře? Jak vlastně vnímáte knihu jako druh média v dnešní masmediální době?

Chtěl bych věřit tomu, že tištěná kniha nikdy nevyjde z módy, nikdy nepřijde o přízeň čtenářů a její elektronická podoba ji nikdy zcela nevytlačí do sféry chladných jedniček a nul. A pokud jde o film, televizi, divadlo nebo audioknihy, to jsou další svébytné umělecké disciplíny, které jako konkurenci knih nevnímám, protože pracují s jinými výrazovými a emocionálními prostředky. Navíc z knih často vycházejí, a mohou naopak diváky nebo posluchače přivést k tomu, aby si knihu přečetli... Ale možná jsem jen naivní snilek a staromilec, který má raději knihy než čtečky, vinyly než ceděčka a na filmy raději chodí do kina, než by se na ně díval na počítači.

Ptal se Vojtěch Maděryš

ČTENÍ NA DOBROU NOC

Další čtení na dobrou noc budou pro hledáče cache takovým zadostiucněním. Zde si budete moci přečíst původní příběhy, ze kterých jsme si vypůjčili věty do cache. Příběhy tak v rámci jednoho čísla Deníku můžete porovnat. Dobrou noc.

EGON ERVÍN KISCH

PRAŽSKÁ DOBRODRUŽSTVÍ

Svoboda, Praha 1968.

SVĚT MĚSTSKÝCH SADŮ

(...) Chtěl jsem se jen zmínit o pískovém prostranství u divadla, kde bylo hřiště. Nic se z něho nezachovalo. Nanejvýš ještě tam, kde končilo u Bredovské ulice, stojí tichý kiosk, kde se kupovala za dva krejcarey sodová voda, za tři krejcarey citrónovka a za čtyři krejcarey malinovka.

Uprostřed hřiště byl věčně hluk, pobíhání a hádky, ale jen mezi vlastními hloučky. O sousední skupiny jsme se nestarali, ať to byli Češi nebo Němci. Jevišťe národnostních bojů byla jinde. Tady byl hradní mír – ze strachu před čápovitým hlídačem, který naháněl hrůzu a vynucoval slušné chování svou lískovkou. Hrávali jsme tu odbíjenou, „velkého pasáka“, jak se jí říkalo po pražsku, a později i kopanou. Ale ať jsme se uskrovněovali jak chtěli a ať se jakkoli křížem krážem protínala hřiště různých mužstev, o otázku místa a o to, že jsme tvořili samé uzavřené týmy, se rozbila možnost, že by všichni hráli jenom pasáka, kopanou na branku nebo na dvě branky, takové slavnostní zápasy, jako se hrály v „Kanadě“, Kanárské zahrádě na Vinohradech.

Naštěstí existovaly pro Městské sady hry, které nezabraly tolik místa. Na kraji byly lavičky. Na ně jsme se posadili jako na koně (pánské sedlo) a hráli „kudlu“. Otevřel se kapesní nůž, aby ostří a střenka tvořily tupý úhel, položil se na lavici a ukazováčkem se klepalo na střenku, až se nůž převrátil. Když se nůž zabodl, byl to bod a mohlo se hrát dál. Když se nezabodl, musil hráč vypadnout. Nebo se vyhodil v pravém úhlu otevřený nůž na lavici asi tak z výšky prsou, a když se zabodl, měřilo se prsty, jak vysoko je střenka od lavice. Kolik prstů se do mezery vešlo, tolik bylo bodů. Jestliže se otevřel nůž docela – přímý úhel – a při pádu se zabodl, platilo to padesát. Hrálo se až do sta. Ošemetné přitom bylo to, že se špičky nože ohnuly nebo ulomily nebo ztupily. Potom se nedošlo ke konečnému výsledku. Hrály se kuličky. Za prvé čúkes. Z dlaně se hodily do důlku čtyři kuličky tak, aby se zase vykutálely. Totéž udělal druhý, třetí, čtvrtý a pátý spoluhráč. Při tom je umění nehodit ani příliš slabě, ani příliš silně, neboť jestliže se nevykutálí kulička z důlku, musí tam zůstat a je pro hráče ztracena; když se zas ale zakutálí příliš daleko, propase se nejdůležitější šance. Neboť kdo má kuličky nejbližší důlku, postrkuje první. Strká své kuličky do důlku. Když se mu to podaří, může si je vzít a strkat zas nejbližší. Jestliže jednou chybí, vypadne. O to, kdo je na radě, rozvíjí se celé světové války. – Za druhé

labeta. Kulička se hází nebo kutálí od čáry k důlku. Kdo se dostal k důlku nejbližší, má přednost. Ostatní jako nahoře. – Za třetí džino. K tomu je zapotřebí, aby na Sadové silnici byla rozestavěná novostavba. Neboť se k tomu potřebuje cihla. Do země se vyhrabe poloelipsa, asi metr široká, dva metry dlouhá, labyrint stružek a důlků. Na hoření otevřeném konci se položí cihla a podloží kameny, takže tvoří po délce k džinu nakloněnou rovinu. Odtud se kulička kutálí dolů k cíli, do stružek, rýh a důlků. Další hráč se musí snažit jen o to, aby namířil kuličku při pošouchnutí tak, aby zasáhl tu kuličku, která už je v důlku. Podaří-li se mu to, je kulička jeho. Ale jestliže netrefí, zůstane kulička ležet v labyrintu jako cíl a kořist pro třetího, čtvrtého, pátého. Dostane-li však někdo svou kuličku dokonce do „kasy“, nejtit přístupného a obzvláště zastrčeného důlku, jsou všechny kuličky v džinu jeho.

Ano, jsou to obrovské výhry. Vyhrané kuličky se nastrkají do pytlíku a prodávají za hotové. Nominální cena: za krejcar šest kuliček. Když nebyly kuličky ani fazole, vypomáhali jsme si kamínky. Při tom se na penězích nic nezíská. Ale přesto je plichta, také drábky, krásná hra, nebo jinak se tomu říká hrát „o medvěda“. Na lavičku se položí pět kamínek, potom jeden vyhodíme do výšky, a než ho opět chytíme, musíme touž rukou z hromádky vzít jiný. Nakonec se vyhodí hřbetem ruky všech pět kamínek a chytí do dlaně. V tomto umění vynikají záviděníhodní mistři – žongléři, kteří chytají do rukou hořící pochodně, by se mohli od nich učit.

Když se hrálo na „raubce a pólu“ (zkomolenina raubíři a policie), hnali jsme se se zatátými pěstmi, jak jsme to viděli u lehkých atletů, v propoceném tričku, kterému jsme říkali velikánský svetr, kapesník v ústech, v divém honu po Promenádě, březovým hájkem, podél Bočanovy ulice, kolem potravní čáry a jeřábí klece, naproti podél nádraží Františka Josefa a odtud přes křoví zase do „rady“. Často nás ale póla dostihla a polapila, zvláště když jsme se schovali z romantických důvodů do jeskyně u rybníka, do oné jeskyně, kterou jsme vyhledávali po deseti letech opět v jinou denní dobu a z jiných důvodů, třebaže vchod byl symbolicky uzavřen řetězem a strach před pólou byl nyní oprávněnější.

VČERA JSME SI VŠIMLI...

HRAVÝCH CHOUTEK POROTCE

SVITAVSKÝ CACHING A JEHO PRAVIDLA

1. Hlavně nenápadně – žádný mudla (nezasvěcený) by o skrýši neměl vědět, ani by vás neměl upozorovat, když cache hledáte či ukrýváte.
2. Z cache si můžete odnést jednu věc. Na oplátku je vaším úkolem připsat jednu větu a tím spoluvytvořit příběh, který je na papírku odstartován první větou.
3. V okamžiku, kdy je cache již bez předmětů, nedopisujte žádnou větu. Schovejte cache zpět a vyčkejte do dalšího dne, kdy bude vytvořena nová cache.
4. O umístění cache najdete zmínku v Deníku v této rubrice. Zde si budete moci přečíst také příběh, který jste napsali předchozí den. Redakce si vyhrazuje právo cenzurovat nevhodné výrazy. V případě zájmu o plné znění příběhu se stavte v redakci Deníku.
5. Cache se může nalézt v budovách, ve kterých se přehlídka odehrává a v jejich těsné blízkosti.
6. **Nálezce a přispěvatel k našemu příběhu se musí zalogovat, tj. musí uvést přesný čas ve formátu hh:mm a své jméno či jméno souboru.**

Druhý cache hledejte podle této instrukce: Není nad to zahloubat se v teplém koutku do právě zakoupené staré knížky.

Příběh, který jste stvořili:

Uprostřed hřiště byl věčně hluk, pobíhání a hádky. Hrávali jsme tu kuličky. / Nejdůležitější bylo udělat důlek!!! Patou, pěkně dooklečka, aby byl hodně hluboký. / Pokud důlek není dostatečně hluboký, nemůžeme začít hrát. / Důlek už je, můžeme hrát. / Je pěkně hluboký. Mám spoustu kuliček, ale jenom dvě duhové. / To Petr má duhových pět – musím je na něm vyhrát. / Začala hra, Puťa hází, cvrnká kuličku. / Kulička letí a letí a padá přímo do důlku! / Kluci běží k jamce, ale kulička nikde?!!

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2012

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorfovův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
farní stodola	stodola žitavské římskokatolické farnosti
Tyjátr	Tyjátr, alternativní klub
PZŠ	ZŠ praktická - budova Speciální základní školy

NEDĚLE 10. ČERVNA

8.00–8.45	dílny pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie	SZŠ
9.00–11.30	vystoupení recitátorů 2. kategorie	Kino Vesmír
9.00–12.30	dílny pro děti ze souborů	MMG, OttD, PZŠ
9.00–13.00	semináře pro dospělé účastníky, třída A, C, D, Si, S2 třída B	Fka
9.30–11.25	2. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	Tyjátr
13.00–14.30	beseda lektorského sboru s recitátory 2. kategorie a jejich doprovodem	MMG
	diskusní klub pro doprovod recitátorů 3. a 4. kat.	SZŠ
	dílny pro recitátory 3. a 4. kategorie	SZŠ
	seminář R	OttD
15.00–16.55	2. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky DS	
	Jak si pejsek s kočičkou dělali dort	Fka-sál
	Hadřík, ZŠ Havlíčkova, Jihlava	
skupina A	Tančírna	Fka-sál
	Zpátečníci, ZUŠ Štítného, Praha 3	
	Kluci buci kaktusáci	Trám
	Paraplata, ZUŠ Most	
	Jak slunko na všechno přišlo	Trám
	Překvapený štrůdl, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou	
skupina B	Kluci buci kaktusáci	Trám
	Paraplata, ZUŠ Most	
	Jak slunko na všechno přišlo	Trám
	Překvapený štrůdl, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou	
	Tančírna	Fka-sál
	Zpátečníci, ZUŠ Štítného, Praha 3	
17.15–18.15	diskusní kluby seminaristů	farní stodola
17.30–18.15	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů	
	vystupujících v 2. bloku	Fka-učebna 3
17.30–19.00	dětský diskusní klub pro děti ze souborů	
	vystupujících v 2. bloku	Fka-aula
	otevřený diskusní klub pro děti	Fka-učebna 2
	seminář k inscenacím 2. bloku	farní stodola
18.30–19.45	doprovodný program	náměstí
21.00	Fast Food Orchestra (koncert)	

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 2.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Vojtěch Maděryč, Andrea Pavlíčková, Tereza Vyvíjalová, Honza Mrázek, Ivo Mičkal (foto), Pavel Kocych (grafika a sazba), Jazz Jameson, redakční čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3.patře fabriky Svitavy. Uzávěrka 10. 6. 2012 v 01.00. Náklad 350 ks.